

Ave Maria

April

1949

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOCHÉVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

APRIL, 1949

LETNIK 41

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Sveti Frančišek pavlanski	3
Priredil p. Alojzij, o.f.m.	
Zlatomašnik, bod' pozdravljen!	6
P. Martin, o.f.m.	
Velikonočna povest	9
Poslovenil p. Martin, o.f.m.	
V objem misijonov	12
P. Rudolf, o.f.m.	
Križem kraljestva križa	18
P. Martin, o.f.m.	
S križem in sidrom	20
Prestavil p. Bernard, o.f.m.	
Velika noč v Madridu	23
France Koren	
Spominčica na grob pokojne sestre M. Leje	24
Lemontski odmevi	26
Samostanski firbec	
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

Zveličar gre iz groba

“IN GLEJ, NASTAL JE VELIK POTRES. Zakaj angel Gospodov je prišel iz nebes in je pristopil ter odvalil kamen in sedel nanj. Njegovo obličje je bilo kakor blisk in njegovo oblačilo belo ko sneg. Od strahu pred njim so stražniki strepetali in bili kakor mrtvi” (Mt. 28:2-4). O vstajenju samem nimamo natančnejšega poročila kot to. Kaj se je godilo v grobu in kako je Jezus vstal, o tem ni nobene besede v svetih knjigah. Evangelisti prinašajo le to, kar so videli in slišali stražniki, kar so pravile pobožne žene in kar so apostoli sami izkusili.

Ne smemo pozabiti, da se gre za čudežno dejanje, katero je Jezus izvršil v svojem poveličanem telesu. Oživelo je pač tisto telo, ki je viselo na križu in bilo položeno v grob, samo da je bilo zdaj po vstajenju že pripravljeno za nebeško slavo. Vse, kar je bilo umrljivega ali bolečini in razpadu podvrženega v njem, je sedaj minulo. Naravne postave, ki veljajo za človeška telesa, ga niso več vezale. Zato se je lahko dvigalo tudi nad zemljo, kot da bi imelo peroti. Šlo je lahko skozi zaprta vrata ali skozi zid, z izredno naglico se je moglo prestaviti iz enega kraja v drugega. Z eno besedo: bilo je poveličano, veličastno, popolnoma neuničljivo, deležno že nebeške blaženosti.

Ravno ob katerem trenutku in kako je Jezus vstal, pa ni mogel noben reči, ker ga ni noben videl. Samo to nam pove evangelij, da je bilo zgodaj v nedeljo zjutraj. Drugače pa nam evangelij popisuje dogodke, ki so bili z vstajenjem samem v tesni zvezi in ki so jih izkusili stražniki pri grobu. Jezusa niso videli, ko je šel iz groba, saj so bili nevredni, pač pa so začutili potres in videli so nebeško prikazen – angela, ki je bil odet v snežnobelo oblačilo, in iz strahu pred njim so postali kakor mrtvi.

Grob je odprt in prazen – prvi grob na svetu, ki ga je umrl sam s svojo lastno močjo zapustil. Nemi, tihi so vsi grobovi na svetu, življenja ni v njih. Grob pa, ki se je odprl na velikonočno jutro, oznanja, da je Jezus premagal smrtno silo.

Ljubitelji
Marijini

Sveti Francišek pavlanski

2. aprila

VPETNAJSTEM stoletju je nastala med kristjani velika mlačnost z ozirom na post in zdržljivost. Mnogo izmed njih je imelo svoj trebuh za svojega boga in cerkvene postave so prelamljali brez strahu in brez sramu, kajti ljubezen božja je bila ugasnila v premnogih srcih.

Da bi tedaj zopet obudil gorečnost ljubezni in krivici pot pregradil, pošlje Bog moža, ki si je postavil ljubezen do Boga in bližnjega za glavni namen svojega življenja. Ustanovil je tudi red, ki je do sedanjih časov najostrejši. Ime temu možu je Francišek pavlanski.

Frančišek se je rodil leta 1416 v Kalabriji v mestecu z imenom Paola. Rojen je bil po goreči prošnji svojih pobožnih staršev, ki nista imela nobenih otrok. V tej zadregi sta se zatekla v Assisi k sv. Frančišku in sv. Klari. Po svoji moči sta redno dajala v bogajme in se postila, da bi se jih Bog tako usmilil.

In res, Bog je uslišal njuno prošnjo in jima dal sina, ki sta ga iz hvaležnosti in spoštovanja imenovala Frančiška.

Nežno srce svojega otroka so pobožni starši že zgodaj vneli z ljubeznijo do Boga in njegove preblazene Materne. Kadar je otrok svoje starše kaj poprosil ali pa jim hotel kaj povedati, je vselej poprej zaklical: "Ave Maria - Zdrava Marija!"

Že kot majhno dete je Frančišek vsak dan molil rožni venec na čast svoji nebeški Materi in to pobožnost je opravljajal celo svoje življenje. Ko je nekaj pozimi molil svoj rožni venec kleče in gologlav, ga je njegova mati prosila, naj bi se zavoljo hudega mraza pokril. Frančišek ji je odgovoril: "Preljuba mati, ako bi jaz zdaj govoril s kako pozemeljsko kraljico, kaj bi želeli, da bi storil? In kako raj govorim s Kraljico nebes in zemlje?"

Skupaj z ljubeznijo do Marije, je rastle v njem tudi ljubezen do samote in zatajevanja. Že kot otrok je nosil rašasto obleko in užival le postne jedi.

Šel je s svojimi starši na božjo pot v Assisi h grobu sv. Franciska in sv. Klare, potem pa v cerkev naše Gospe Angelske, kjer je sv. Frančišek serafinski po Marijini priprošnji zadobil toliko milosti. Tukaj je tudi on želel po Marijini priprošnji poizvedeti, kaj mu je določil vsemogočni Bog. In v tem slovečem Marijinem sveetišču je res spoznal voljo božjo.

Torej s privoljenjem svojih staršev je šel v pusto samoto, nekamdaleč proti morju, kjer je prebival v neki skalnati votlini. Noč in dan je molil. Spal je na trdnem kamnu in zaužival je le zelišča.

Kmalu je imel veliko število učenec. Z dovoljenjem škofa je pričel zidati samostan in cerkev svojega reda. V čast sv. Frančišku je osnoval pravila za svoj nov red v duhu pravil

frančiškanskega reda. Trem obljubam pokorščine, uboštva in čistosti je pridejal še četrto obljubo - obljubo vednega posta. Svojim učencem ni dovolil ne mesa, ne jajc, ne mleka, ne sira, ne masla - sploh nobenih jedi, ki so bile po starih cerkvenih postavah za postne dni prepovedane.

Svojim učencem je priporočal pri-
srčno ljubezen in detinsko češčenje

J. Šubic

Fot. Iv. Vajder

Sv. Frančišek Pavelski (2. apr.)

Dragoceno sliko je izgotovil mojster Janez Šubic za cerkvico na Hribcu pri Šk. Loki - Svetnik stoji na plašču sredi morja

nebeške Matere Marije. Vsak dan so njegovi učenci molili rožni venec.

Francisek je prejel dar velike ljubezni do bližnjega od Matere lepe ljubezni. Ta čednost je bila posebno znamenje njegovega reda. Navzel si je tudi prelepe ponižnosti od Marije, ki je ponižna dekla Gospodova. Akoravno so ga visoko častili papeži in kralji, se je kljub temu smatral za najslabšega izmed vseh stvari.

Bog mu je dal še dar čudežev. Zelo se pa je bal, da bi drugi pripisovali čudeže njemu. Zato jih je on sam pripisoval le Bogu in Materi božji.

Ko je nekega dne čudežno ozdravil moža, ki si je bil vso glavo razbil, je hitro sklical vse brate skupaj, da so skupno zapeli "Pozdravljena, Kraljica!" pred Marijinem oltarjem, ker je ona ta čudež storila.

Ne daleč od mesta Palermo so na nekem hribu pozimi našli truplo človeka, ki je po nesreči umrl. Prinesli so ga v samostan, da ga spodobno pokopljejo. Frančišek pride k mrliču in zakliče: "Iz ljubezni do Boga prebudi se! Bog ti je to milost skazal!" Urno vstane mrtvi človek in še več let nato živi.

Nekoč pride Frančišek v Kortono z enim sobratom. Ravnokar se ladja pripravlja na odhod v Sicilijo. Sveti mož zaprosi kapitana, naj bi ju s seboj vzel iz ljubezni do Boga. Trdosrčni kapitan odgovori: "Če za oba voznino plačaš, vaju vzamem." Svetnik pa pravi: "Jaz sem reven in nimam ne zlata ne srebra, da bi ti ga dal." "Ako ti nimaš denarja zame, jaz nimam ladje zate," odvrne kapitan in ladja se odpelje na široko morje.

MISIJONSKI NAMENI ZA LETO 1949

APRIL

Molimo za misijone v državi Burmi in na otoku Ceylonu.

Sv. Frančišek poklekne, moli in vstane. Tedaj razgrne svoj plašč na vodo, plašč svojega tovariša pa priveže na palico za jadro in iz ljubezni do Boga in z zaupanjem na priprošnjo nebeške Kraljice stopi na plašč ter se požene za odhajajočo ladjo.

Na visokem morju, kjer se nikjer naokoli ne vidi suha zemlja, doide ladjo. Lahko si mislimo, kako so se mornarji začudili. Prosili so, naj meniha stopita na ladjo, toda z zaupanjem na božjo pomoč, sta onadva kar naprej hitela mimo ladje in sta pred njo prišla do suhe zemlje.

Frančiškovo sveto življenje je slovelo sirom sveta. Ko je francoski kralj Ludovik XI. hudo zbolel, je dolgo prosil, naj pride Frančišek k njemu. Šele na povelje papeževo je kralja obiskal, da bi ne bil nepokoren. A ni hotel sprejeti nobenih darov.

Ker je kralj vedel, da ima Frančišek posebno ljubezen do Matere božje, mu je ponudil podobo preblašene Device, ki je imela vrednost več tisoč dolarjev. Sveti mož pa je zavrnil ponujeno podobo rekoč: "Jaz ne stavim svojega zaupanja ne na zlato in ne na srebro, temveč zaupam v Kraljico nebeško samo. Papirnata podoba Matere božje, ki jo s seboj nosim, zadostuje moji pobožnosti. Ne potrebujem ne zlate ne srebrne podobe."

Kralju ni izprosil milosti telesnega zdravja, po katerem je tako hrepenel. Kar pa je bilo veliko več vredno, ga je pripravil za srečno krščansko smrt.

Ko sv. Frančišek čuti v sebi, da se mu bliža konec njegovega življenja,

se umakne vsemu občevanju s svetom in se zapre v svojo celico, da bi se mogel kar najskrbneje pripraviti na smrt in na večnost.

Na veliki četrtek zbere sobrate in učence okoli sebe in prejme z vrvjo okoli vratu sv. Rešnje Telo, kot je bila v njegovem redu navada za tisti dan. Na veliki petek pa umrje.

Njegova zadnja molitev je bila: "O dobri Jezus, Ti dobri Pastir, ohrani vse pravične, opraviči gresnike, usmili se vseh živih in mrtvih in bodi milostljiv tudi meni, ubogemu grešniku. O Jezus! O Marija!"

Že dvanajst let po njegovi smrti ga je papez Leon X. prištel med svetnike. Njegovo truplo je počivalo v plesiški samostanski cerkvi do leta 1582. Ko so tedaj besni hugenoti pokončavali vse cerkve v mestu in okoli mesta Turam je vlomila divja drhal tudi v Frančiškov grob. Divjaki so izvlekli še nestrohnjeno truplo ter ga z lesom velikega križa sežgali, tako da je ostal skoraj sam pepel. K sreči pa so pobožni katoličani s smrtjo nevarnostjo vendar rešili nekaj kosti.

Red sv. Frančiška pavlanskega, ki se imenuje tudi red "najmanjših bratov" in red "Pavlanov", je pozneje štel čez 400 samostanov, ampak zvest svojemu imenu in tudi duhu svojega ustanovnika, ni nikdar dosegel nobene posebne imenitnosti.

Priredil P. ALOJZIJ, o.f.m.

Kdor rad seje, sprejme zelo obilno tolažbo. Njegovo dobro delo bo bogato poplačano. — Ivan Blažič

Splošni molitveni nameni

APRIL

Molimo za duhovniške in redovniške poklice.

Zlatomašnik, bod' pozdravljen!

Sv. oče Pij 12. obhaja zlati jubilej mašništva

MESEC APRIL nam prinaša veselje vstajenja narave in veselje vstajenja Gospodovega. Letos pa ima za nas še neko posebno veselje, namreč zlatomašniški jubilej sv. očeta papeža Pija XII. in sicer na tiho nedeljo, dne 3. aprila.

Ves katoliški svet se združuje v molitvah, svetih mašah, svetih obhajilih in drugih dobrih delih, ki jih Bogu daruje za sv. očeta ob tej slovesni priliki. Gotovo se bo srce Kristusovega namestnika razveselilo ob tolikih dokazih otroške ljubezni in zvestobe iz vseh krajev sveta.

V dolgi zgodovini človeštva ni bila nobena oseba zadeta s toliko žalostjo in s tolikimi nadlogami kot vrhovni pastir katoliške Cerkve. Prav od začetka Cerkve je na njegovih ramenih slonela odgovornost za neprestano poboljšanje sveta, za duhovno prenovljenje vsega človeštva. In od Petra do Pija XII. je to brezkončno delovanje papeštva vzbujalo srd nešteti sovražnikov Kristusovih, radi katerih so papeži vedno okušali bridko žalost Križanega.

Gospod je rekel: "Simon, Simon, glej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico; jaz pa sem prosil zate, da ne opeša tvoja vera" (Lk. 22: 31). Te besede niso veljale le za prvega papeža, marveč za vse njegove naslednike; veljajo pa posebno za sedanjega sv. očeta, Pija XII. Besede Kristusove so bile torej prerokba.

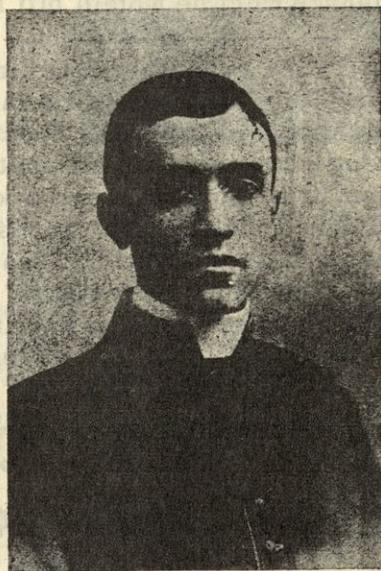
Bridkosti Boga-Človeka se vedno ponavljajo v njegovih namestnikih na zemlji. Odkar je bila papežem na glavo položena papeška krona, so istočasno prejeli tudi trnjevo krono, dasi nevidno, ki jo nosijo do onega dne, ko bodo od svojega Učenika prejeli krono slave v nebeškem kraljestvu. V svojih bridkosti in težavah imajo tolažbo, da posnemajo njega, čigar namestniki so na zemlji.

In kako more biti drugače, ko pa so papeži vidni zastopniki Kristusovi tu na zemlji? Jezus je vedno pričujoč v najsvetejšem Zakramentu oltarja, temveč je pričujoč tudi v osebi sv. očeta. Papež je vidni Jezus, ki je skrit pod podobo njegove osebe, kakor je v tabernaklju skrit pod podobo sv. hostije. Živi Jezus je resnično pričujoč pod podobo Petra. Imena se spreminjajo: naj bo Leon XIII., Pij X., Benedikt XV. ali Pij XII. Toda spremembe so samo na zunaj, bistvo pa ostane vedno isto: Jezus je, včeraj, danes, na veke, kajti njemu je Oče dal vso oblast v nebesih in na zemlji; on ostane s svojo Cerkvijo do konca dni.

Čast papeževa je velika, kaj pa še odgovornost njegove visoke službe? Sv. Av-

guštin je večkrat ponavljal, da so odgovornosti duhovnika pretežke še za angela. Kaj pa šele odgovornosti in dolžnosti papeža?

Postati papež pomeni, da mora človek nase popolnoma pozabiti; zapustiti mora za vedno svoj dom, svojo domovino in vse drugo, da postane "oče in služabnik vseh". V tem oziru je Pij XII. sijajno izpolnil svojo dolžnost, posebno pa v tem, da radovoljno dovoli avdijenco vsem ljudem vsakršnekoli narodnosti in vere in vsakega socialnega razreda. On vse sprejema z največjo prijaznostjo in ljubezni-

Pij XII. kot mlad duhovnik

jo in se globoko zanima za njih večno in časno dobrobit. On je v resnici "papež ljudstva", "služabnik služabnikov božjih", "oče vsega krščanstva", ki se nikdar ne naveliča žrtvovati se in delovati za duše.

Kljub svojemu prijaznemu smehljaju in mirnemu obličju nosi sv. oče v svojem srcu velike bolečine radi preganjanja Cerkve in njenih otrok. On pač ve, da "peklenška vrata je ne bodo premagala", toda koliko bo še bojev in bridkosti od sedanjega časa do končne zmage! In koliko je teh hudih ur ravno v sedanjih dobi, ko razsaja peklenška moč komunizma!

Vse, kar se danes dogaja in kar se je že dogodilo v preteklem desetletju – svetovna vojna in njene posledice – samo dokazuje izredno veličino velikega moža, papeža Pija XII.

Zvesti otroci Matere Cerkve se vedno zavedajo, kako težka je papeževa služba. Zaradi tega večkrat molijo za sv. očeta, naj ga Bog varuje pred peklenjskimi silami, ki ga hočejo uničiti; naj ga Bog reši iz sedanjih preizkušenj; naj mu daje moč vztrajati do konca; naj mu pomaga razsvetljevati duše svojih sovražnikov, da bodo spoznali resnico. Te molitve so velikanska duhovna sila, kateri peklenške moči ne morejo biti kos.

Ob tej priliki se spodobi, da poudarjamo koliko vdanost moramo imeti do sv. očeta. To posebno velja za dandanes, ko svet nima več tolikega spoštovanja do od Boga dane oblasti, ali svetne ali cerkvene. Kristusovega namestnika moramo ljubiti in spoštovati kot Jezusa Kristusa samega in obema moramo izkazovati popolno pokorščino in vdanost. S tem ne mislimo iz obeh narediti eno in isto osebo, vendar je čast sv. očetu izkazana obenem tudi Jezusu izkazana.

Papež je večji kot vsi posvetni kralji in oblastniki, predvsem pa je oče s srcem

tako velikim, kot je velika katoliška družina, katero vlada. Po zgledu Kristusovem ima pod svojo oblastjo tudi zašle sinove in hčere, katere prisrčno vabi nazaj v očetovo hišo.

Izkazujmo torej otroško vdanost do nje, ki ga imenujemo "svetega očeta". Predvsem pa prosimo sv. Duha, naj bo našemu vrhovnemu pastirju tolažba in moč v težavah tega zemeljskega življenja, v nebeškem kraljestvu pa mu naj bo njegovo neskončno plačilo.

Na svoj slovenski način čestitamo sv. očetu papežu Piju XII. in ga pozdravljamo z besedami: "Zlatomašnik, bod' pozdravljen!"

P. MARTIN, o. f. m.

Ko me nadleguje nesramna misel, pohitim h Kristusovim ranam; ko me tlači meso k tlom, se vzravnam ob spominu na rane svojega Gospoda; ko me hudič zalezuje, se zatečem k trpljenju svojega usmiljenega Gospoda, in hudič zbeži od mene. V sleherni zoprnosti nisem našel učinkovitejšega zdravila nego Kristusove rane. – Sv. Avguštin

VESELO ALELUJO

*voščimo vsem naročnikom, zastopnikom
in zapečkarjem lista Ave Maria, in vsem
dobrotnikom, sorodnikom in prijateljem.*

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

pri Mariji Pomagaj v Lemontu

Velikonočna povest

Zgodba iz Kristusovih časov

VKRISTUSOVEM ČASU je v predmestju Jeruzalema živel mladenič z imenom Benjamin, visoke, močne postave, najstarejši sin revnega kovača, ki je bil učenec nazareškega Učenika. Njegov dom je bila revna bajta, iz ilovice sezidana, ob umazani stezi ravno zunaj mesta Jeruzalem.

Starši so šli večkrat poslušat Jezusa, kadar je prišel v Jeruzalem, in so s seboj vzeli tudi resnega, zamišljenega sina.

Nekega lepega jutra, po sobotnem počitku, je Benjamin izvedel, da prihaja veliki Prerok v Jeruzalem med veliko množico. Nabral je na polju velik šopek krasnih lilij in šel množici naproti, da bi te lilije vrgel k Jezusovim nogam.

Množica je nastajala čedalje večja, ko se je bližala k jeruzalemskim vratom. Vsi so v rokah držali palme in z njimi mahali ter obenem prepevali: "Hozana! Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem! Kralj Izraela!"

Ko se je Jezus približal mestu, kjer je Benjamin stal, je fant vrgel lilije pod noge osliča, na katerem se je Gospod peljal. Nežen smehljaj je obsenčil Jezusovo obličje, ko je videl to dejanje ljubezni in spoštovanja. Pogledal je v mladeničeve oči ter položil svojo roko na njegovo glavo in ga blagoslovil.

Presrečni Benjamin se je veselo pridružil množici in šel z njo v Jeruzalem za Jezusom in njegovimi učenci.

Benjaminov oče se je dolge ure trudil pri svojem težkem delu, saj je moral številno družino hraniti. Fant je torej moral očetu pomagati in tudi drugače je bil pri hiši zaposlen. Ob koncu dneva pa je smel iti gor k templju molit in poslušat Jezusa.

One dni po Jezusovem slavnem vходу v Jeruzalem je bilo vedno veliko ljudi v templju. Benjamin je z največjo pozornostjo poslušal Gospodove besede, a kmalu je začutil, da nastaja med ljudmi neko sovraštvo do Učenika. Mrmrli so zoper njega in nekateri so ga celo hoteli s silo spraviti iz templja. Mnogi so bili hudo razočarani, ker ni bil Jezus ne bogat ne mogočen. Drugi so mu pa zamerili, ker je tako modro odgovarjal na vsa njihova zlobna in zvita vprašanja in jim zraven še strogo očital njihovo hudobijo.

V srcu Benjaminovem je bila le ljubezen in spoštovanje do Gospoda, toda prevzemal ga je zdaj tudi strah pred njegovimi sovražniki. Opazil je, da se je Gospod tiste dni redkokdaj nasmehnil in da je čim večja žalost obdajala njegovo obličje.

Nekega strašnega dne v tistem velikem tednu je Benjamin od ljudi izvedel, da

se v tempeljskem trgu vrši sodba. Jezus je bil z zvijačo in silo pripeljan pred guvernerja Poncija Pilata. Prvaki ljudstva so ga obdolžili, da je učil krivi in škodljivi nauk.

Benjamin je hitro skočil domov in povedal, kaj je slišal. Njegov oče je takoj hitel na trg, toda je hitro spoznal, da ne more na noben način Učeniku pomagati. Pridružil se je divji množici in šel po ulici za obsojenim Gospodom. Bil je eden izmed mnogih žalostnih prijateljev Jezusovih, ki so morali gledati kruto križanje Boga-Človeka.

Ko je Benjaminov oče hodil po križevi poti na Kalvarijo, je njegova mati zbrala vso družino okoli sebe in skupno so čakali na očetov prihod, da jim pove žalostne novice o njihovem božjem Prijatelju, in ko so z veliko bolestjo in strahom čakali, so goreče molili.

Ko so pa v molitvi klečali, se je črna tema spustila na mesto Jeruzalem. Slišalo se je nekaj kot grmenje v daljavi in čutil se je potres, tako da se je kočja tresla kot listje v vetru. Zelo so se bali za očeta, ki ga še ni bilo doma. Benjamin je skušal tolažiti mlajše otroke, toda se mu ni posrečilo.

Ko se je oče pozno popoldne vrnil domov, je bil tako silno potr, tako zmešan, da ni mogel svoji družini povedati, kaj vse se je bilo zgodilo pri Pilatu in na gori Kalvariji. Mogel se je le trkati na prsa in šepetaje ponavljati: "Našega Gospoda so ubili! Učenika so umorili! Gorje, gorje Jeruzalemu!"

Daleč od hiše Benjaminove je bila krasna pristava Jožefa iz Arimateje, ki je bil bogat trgovec, ki je prišel stanovat v Jeruzalem. Benjamin je večkrat obiskal Jožefov vrt, kajti stari vrtnar je bil zelo prijazen proti tihemu, ljubečemu fantu, ki je tako rad imel cvetlice, ki so na tem vrtu rastle.

Benjamin je včasih našel tudi Jožefa na svojem vrtu in ga poslušal, ko mu je pripovedoval o svojem Prijatelju, Jezusu nazareškem, in o njegovem čudovitem

nauku. Jožef je bil zelo prijaznega značaja. Posebno rad je imel Benamina pri sebi, ker sam ni imel nobenih otrok.

Na oni žalostni petek, ko je družina že dolgo klečala v molitvi in obžalovanju, se je Benjamin napotil proti Jožefovemu vrtu, da tam najde tolažbe od Jožefa in od njegovega vrtnarja, saj je vedel, da bosta oba ravno tako od žalosti potrta.

Benjamin je našel starega vrtnarja v solzah; nabiral je bele lilije in druge bele cvetlice. Prosil je fanta, naj mu pomaga. Nato sta skupno nesla cvetlice k nekemu grobu, ravno zunaj obzidja, ki je obdajalo Jožefovo stanovanje. Tam je izvedel, da je bil Jožef svojo lastno grobnico pripravil za svojega priljubljenega Prijatelja.

Vrtnar in Benjamin sta znotraj okrasila Učenikov grob in sta stezico, ki je h grobu peljala, nastlala z zelenimi vejicami. Krasen vrt z drevjem, grmičevjem in cveticami je obdajal grobnico; na treh straneh pa je bil visok kamenit zid, ki je bil s trto pokrit. Zdaj ob večeru so ptički prepevali svojo večerno pesem, kakor da bi bila zadušnica za novega Gosta.

Sonce je že nagnilo proti zatonu, ko je Benjamin zagledal skupino mož, ki so prihajali po cesti od gore Kalvarije. Med njimi je bil Jožef iz Arimateje, ki je nesel zavitek lanene tančice. Njegov prijatelj Nikodem pa je imel naročje polno dragocenih dišav, s katerimi so možje pomazilili Jezusovo truplo in ga nato s tančico ovili. Potem so spoštljivo položili truplo med dišeče cvetlice, ki sta jih Benjamin in vrtnar poskrbela.

Preden je bilo delo končano, sta prišla dva vojaka po ukazu Poncija Pilata, da ostaneta ob grobnici kot stražarja. Pomagala sta privaliti velik kamen, s katerim je bil grob zapečaten. Nato je Jožef s prijatelji odšel.

Domovgrede je Benjamin videl skupino žen, ki so zunaj vrtnega obzidja jokale in žalovale. Benjamin je čutil silno bolelost v svojem srcu, vendar pa je bil vesel, da Jezus počiva v krasnem vrtu Jožefa arimatejskega. Po poti domov je de-

lal načrte, kako bo vsak teden nabiral cvetlice na polju in jih prinašal k Jezusovemu grobu.

Zgodaj prvi dan v tednu in dan po sobotnem počitku se je Benjamin bližal h grobu s šopkom lilij, ko je začul nepričakovane glasove. In zagledal je na vrtu zelo lepega mladeniča v svetlih oblačilih, ki je govoril jokajoči ženi, ki ga je prosila, naj pove, kam so Gospodovo truplo odnesli. Povedal ji je, ta mladenič, da je Gospod iz groba vstal in ga bodo njegovi učenci v Galileji videli in naj ona gre in to pove drugim.

In ko je Benjamin z velikim strmenjem gledal na ta prizor, so se njegove oči obrnile do groba, kjer je videl, da je bil velik kamen odvaljen in vojakov ni bilo več zraven. Kmalu pa je videl dve ženski, ki sta govorili z drugim mladeničem, ki je bil angelu podoben. Grob, kamor so bili Jezusa položili, je bil prazen, toda v njem je bila tako svetla luč, da Benjamin kar ni mogel vanj gledati.

Ko je Benjamin svojim staršem sporočil vse, kar je videl, so kar strmeli od začudenja. Potem je oče poslal Benjamina k templju, da tam mogoče še kaj izve o vstalem Učeniku. Ko se je k templju bližal, je zdaleč videl Gospoda, ko je govoril z dvema ženskimi, ki jih je bil poprej videl pri grobu. Pred Jezusovimi nogami sta ženski klečali.

Drugi dan potem je Benjamin po cesti hodil, ko je videl dva prijatelja Gospodova, katerima se je kar nenadoma pridružil Gospod sam. Ti trije so hodili proti vasi Emavs in so se zelo živahno pogovarjali. Benjamin je vedel, da oni tretji je bil Jezus.

Benjamin je bil tako vesel, da je takoj odhitel domov in povedal družini, da je Jezus res od mrtvih vstal in da se je sprehajal po raznih krajih mesta in tudi zunaj mesta. Oče in mati sta v srcu ohranila in premišljevala vse, kar jima je Benjamin povedal. Bili so revni ljudje in zato niso imeli veliko prijateljev. Vendar so bili globoko verni in pobožni in so večkrat klečali skupaj v molitvi. Zdaj so se Bogu goreče zahvalili, da Učenik še živi.

Nekega dne sta dva Jezusova učenca prišla po poti, ob kateri je stala kočja Benjaminovih staršev. Pri koči sta se ustavila in pripovedovala čudovito zgodbo vstajenja Gospodovega. Povedala sta, kakšne nauke je dal Gospod po vstajenju in kako bo z njimi ostal do konca sveta, tudi po svojem vnebohodu.

Ta dva učenca sta bila tako srečnega obraza, da je Benjamin sklenil, da ne bo več obžaloval Gospodovo smrt, temveč da bo skušal živeti po njegovih naukih. Prepričan je bil tudi, da bo Jezus pri njem skozi celo življenje.

Upal je, ko bo odrasel, da se bo smel pridružiti Jezusovim učencem in bo potem mogel nesti besedo božjo med ljudi, ki ne poznajo Očeta nebeškega in tudi njegovega Sina ne, katerega je v svet poslal.

Ko je Benjamin odrasel in je prišel čas, ko mora zapustiti očetovo hišo in iti v svet svoj lasten kruh služiti, je šel in se seznanil s človekom, ki mu je bilo ime Štefan. Ta je rad imel Benjamina, ki je bil tako resnega značaja. Dal mu je službo v neki krojačnici v nižjem kraju mesta Jeruzalema. Tu je Benjamin s Štefanom stanoval pri neki zelo pobožni družini, od katere se je veliko naučil o življenju in nauku Kristusovem. Vedno bolj in bolj je koprnel iti med ljudi in jim pridigati vse, kar se je naučil o nazareškem Pre-roku.

Nekega strašnega dne sta Štefan in Benjamin stala na majhnem trgu, kjer je Štefan večkrat pridigal novo vero ljudem, ki so se tam po dnevnem delu zbrali. Kar naenkrat prihrumi na trg kričeča drhal, ki začne kamne lučati v Štefana.

Štefan je padel pod ploho kamnov in Benjamin mu je hitel pomagat. Hotel ga je vzdigniti, ko ga je svetla luč z nebes obsijala. Sklonil se je k svetniškemu Štefanu, ki mu je šepetaje rekel:

“Benjamin, vidim Gospoda. Vabi me k sebi. Ti pa pojdi hitro skozi nižja mesta na vrata in pridruži se Filipu, ki gre v Cezarejo pridigat. On te bo s seboj vzal.

(Nadaljevanje na strani 28.)

(Nadaljevanje)

BOZEN!

URA JE KAZALA nekaj minut čez sedem. Grozno je bilo: "boj za življenje in smrt". Saj nam kričeči Italijani še izstopiti niso pustili. Najprej bi radi putko snedli, potem pa jo dali peči: vsi so hoteli v vagone še predno smo potniki izstopili. Obešali so se na držaje, kričali in se prerivali, da je strah. Realnost življenja!

Nisem mogel drugače, sicer bi se odpeljal dalje: sunil sem s komolci na desno in na levo ter si tako v resnici "priboril" prehod. Nato sem jo ubral čez progo, namesto da bi se prerival skozi "podzemlje". A ročaj kovčega je prevzel odškodnino: pri skakanju čez progo se je odtrgal. Kmalu se je pa strgal še pas, s katerim sem papirnati kovčeg (vojno blago!) vsaj za silo prisilil k pokorščini. Tako sem moral svoje breme dvigniti na ramena. Tako gre torej moja pot cilju naproti! Nič se nisem jezil: bil sem preveč dobre volje in mi je bilo prav vse v zabavo.

Še enkrat sem se obrnil in prebral napis na kolodvoru, ki je v vojnih letih nešteto krat občutil svinčeno točo: BOZEN-BOLZANO. Torej sem prav izstopil. Zna-

šel sem se na cesti. Neki gospod se mi ponudi za spremljevalca prav do samostana. Po nekaj ovinkih in čudno se sukajočih ulicah mi je končno pokazal cerkev in vhod v samostan: "Convento dei Minori"!

Prijazno slovo, nekaj besed tople zahvale in ostal sem sam. Za trenutek sem se ozrl v novo pozidano pročelje redovne cerkve in zavil na porto. Pravkar sem hotel potrkat, kar nekdo odpre vrata in mi pride naproti. Pred mano je stal majhen in širok pater dobrodušnega obraza in s tremi križi v rokah. Pogleda me, nato pa živahno vpraša: "Morda p. Rudolf?"

"Da! Iz Schwaza!"

"Sam Bog Vas je poslal. In prav zadnji trenutek!" je vesel vzkliknil in me pritisnil nase kot oče. Bil je p. Gandolf Tur, misijonski prokurator bocenske provincije, ki je nad mojim prihodom že popolnoma obupal.

"Zdaj pa takoj z menoj!"

In že sva zavila po krasnem gotskem križnem hodniku. Spotoma mi je razlagal svoje načrte za naslednji dan, ko bo cerkvena slovesnost nas treh misijonarjev in otvoritev znova pozidane samostanske cerkve, katero so bombe v letu 1944. ra-

zen prezbiterija do tal porušile. Pripovedoval mi je svoje skrbi zaradi mojega obotavljanja v Avstriji in klicov SOS, ki sem jih pošiljal zadnji čas ter mi kazal misijonske križe, od katerih je eden pripravljen tudi zame.

Počutil sem se kot doma. Naenkrat sva se našla pred sobo našega begunskega očeta Gracijana Herica, eks-provincijala ljubljene matere provincije, ki je moral zapustiti Jugoslaviji pripadli samostan Kostanjevico pri Gorici in zdaj na tukajšnji frančiškanski gimnaziji poučuje matematiko in prirodopis. Pravkar je zaklepal svojo celico in hotel k vratarju. Pristrčno srečanje, ki ga ne bom pozabil! Saj se že od julija 1945. nisva videla. Zdaj pa sem zopet klečal pred njim in se mu zahvaljeval za pomoč, da morem svojemu cilju na-proti. Očetovsko me je blagoslovil.

Nato sem pozdravil bocenskega p. provincijala Justusa Kalkschmieda, ki sem ga našel – kot ravnatelj gimnazije – pri delu v šolski pisarni. Nato pa so me peljali v obednico, dasi nisem bil lačen, saj sem se v vlaku najedel slanine - brez kruha, ki je v naglici ostal v Atanazijevih rokah.

Med večerjo me je okrožila gruča tirolskih sobratov. Kmalu se je prikazal tudi somisijonar p. Valentin Gasser: vesel in zastaven fant, odprta duša. Radovedno sem spraševal še po drugem; toda p. Jožef Eccli je bil na ekskurzu pri nekem župniku. Prijetno bomo vozili v misijonih: kar v treh.

Veselo je bilo snidenje s slovenskima klerikoma, ki študirata na tukajšnji redovni teologiji. Nato sem obiskal o. Gracijana in ura je bila že deset, ko sem legel k počitku. Dobil sem sobo številka 2, katera pa sam ne bi nikoli našel v labirintu starodavnega bocenskega samostana iz 14. stoletja. Spal pa sem kljub rahlemu glavobolu zelo dobro. Prvo noč na svoji poti v objem misijonov...

Nastopila je nedelja – 21. decembra – ki mi je darovala...

P. Rudolf Pifko, o. f. m.

MISIJONSKI KRIŽ.

Maševal sem ob sedmi uri. Po zajtrku sem si površno ogledal obred cerkvenega slovesa misijonarjev. Nato sva s p. Valentinom poskusila zapeti "Ave maris Stella". Kmalu se je v naši sredi prikazal tudi tretji listič misijonske deteljice, p. Jožef. Šaljivec prve vrste, pravi – vedno veseli – Frančiškov otrok. Takoj nama je pokazal steklenico "vodke", ki jo je dobil za pot od dobrih ljudi.

"Ne bo nas morje dajalo, ne!" smo se smejali.

Še enkrat je srečna trojka poskusila odpeve, nato pa smo hiteli proti zakristiji, kjer so nas vsi čakali za slovesni vhod v novoodprti hram božji.

Sprevod se je premaknil po križnem hodniku pred cerkev. Pred nami so trije ministranti moško nosili na lepih blazinicah misijonske križe. Šele pozneje sem zvedel, da je mojega nosil Slovenec. Povsod smo raztreseni, povsod se dobimo in si izmenjavamo veselje in žalost. Da, Slovenci smo žilav narod!

Po blagoslovu cerkve ob vhodu smo med množico vstopili. Procesija je zavila krog in krog cerkvene ladje, nato pa se obrnila proti glavnemu oltarju. Sledila je slovesna služba božja p. provincijala Justa. Misijonarji smo imeli sedeže in klečalnik na listni strani. Vse je šlo brezhibno, točno po rubrikah, da sem bil v resnici vesel.

Po evangeliju je stopil na prižnico p. prokurator Gandolf. Ni zastonj lektor homiletike. V ognjevitom govoru – seveda v nemškem jeziku – je znal lepo združiti otvoritev novopozidane cerkve in naš odhod v misijone. Govoril je ljudstvu, govoril je nam trem misijonarjem in prepričan sem, da so tople besede padale na rodovitna tla.

Po sveti maši pa obred za nas. Krasen obred! Leže smo poslušali misijonarji branje apostolskega pisma najvišjega predstojnika, s katerim nas pošilja v kitajske misijone. Po blagoslovu misijonskih križev smo drug za drugim pokleknili pred p. provincijala, ki je vsakemu izmed nas obesil krog vratu misijonski križ z besedami: "Sprejmi križ našega Gospoda Jezusa Kristusa, v katerem je naše življenje, zveličanje in vstajenje."

Mi pa smo odgovarjali v vsej pripravljenosti na misijonske žrtve: "Jaz pa se ne bom hvalil razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, s katerim bode meni svet križan in jaz svetu."

Pozdravljen, misijonski križ! Ti si moje upanje, moja moč, moja tolažba! S teboj grem lahkih korakov na misijonsko fronto!

S himno "Zdrava, morska zvezda" smo se priporočili v varstvo Kraljici misijonov in prejeli blagoslov p. provincijala na pot. Po slovesni molitvi svetega očeta Frančiška "Adoramus Te..." pa je sledil poljub miru. Bratje so prihajali v dolgi vrsti nam trem v objem. Celo slovensko sem trikrat slišal: "Gospod ti daj mir in stanovitnost!" Težko bi opisal, kako je to izrekel naš dobri o. Gracijan. Srca so govorila v objemu in prvič v mojem slovesu mi je trenila v očeh solza. Bilo je slovo sina od očeta, katerega srce je polno ljubezni in skrbi za svojo družino. Glas mu je drhtel, oči so se kopale... Z Bogom, oče Gracijan, in Bog plačaj še enkrat za vse!

Pri slovesnem kosilu sem sedel pri somisijonarju Valentinu.

Tudi urice po kosilu so tako hitro mini-

To je mesto Bozen (italijansko: Bolzano), v Južnih Tirolah, kjer se je misijonar p. Rudolf Pifko, o. f. m., več dni mudil pred svojim odhodom v misijone.

le. Naenkrat smo morali v "Marienschule" šolskih sester, kjer so nam priredili za odhodnico ljubko akademijo. Zadnji trenutek sem opazil tudi točko sporeda: Besede misijonarjev... Smola! Kd bi vsaj prej vedel, da bi se pripravil! Le kaj naj povem s svojo nemščino? Kaj sem hotel? Po ostalih dveh sem vstal tudi jaz in pozdravil misijonske prijatelje. Prav isto, kot ostala dva, sem hotel povedati tudi jaz, sem rekel med smehom in sedel. Dvorana pa tudi v smeh in veselo ploskanje, da sem jo tako urezal. Še briksenski "Katholisches Sonntagsblatt" (1/XIX, stran 5) je v članku o novih frančiškanskih misijonarjih omenil, kako se je "tretji vitez križa" izgovoril.

Lepo iznenadenje me je čakalo med večerjo. Naenkrat pride v samostansko obednico starejši duhovnik. Znan se mi je zdel in ves čas, ko je stopal proti p. gvardijanu, sem ga opazoval. Kljub branju sem spraševal soseda, pa nisem dobil nobenega odgovora. Ga niso poznali. Končno pa se mi je posvetilo: moj dragi župnik je, pastir rojstne fare, brez katerega ne bi nikoli postal frančiškan. Moj stari znanec, gospod Ignacij Groblar, ki mi je pomagal v gimnazijo in v samostan. Kakšno veselje in iznenadenje! Nikoli nisem mislil, da ga bom mogel pred odhodom še enkrat videti, saj nisem vedel, da je po izgonu v nemški okupaciji odšel v Juzne Tirole, kjer že od leta 1942. v Verschneidu pase ovčice. Že sedem let se nisva videla.

Takoj po končanem branju sem stopil k njemu.

"Hvaljen Jezus, gospod župnik!" sem ga pozdravil.

Zazrl se je v moje oči, čez nekaj časa pa radostno vzkliknil: "Moj Mihael, moj dragi Mihael!" Saj ni mogel verjeti, da stoji pred njim njegov nekdanji varovanec

– misijonar. Zato pa je bilo najino snidenje tem srečnejše.

Čudovita so pota božje previdnosti, ki so poskrbela za nadomestek slovesa brez matere in domačih. Saj sem v gospodu župniku gledal košček domače župnije, kjer me je nekoč obilila krstna voda. Bogu hvala, da mi ga je poslal.

Lep dan je minil. Sledili pa so mu... dnevi priprav, polni skrbi in tekanja sem in tja.

(Dalje prihodnjič)

To je napravila vojna iz bocenske frančiškanske cerkve. V novopozidani cerkvi je p. Rudolf jemal slovo v lepih cerkvenih obredih.

Poglej rane na križu visečega, kri umirajočega, vzvišenost odresujočega Kristusa! Njegova glava je nagnjena, da bi te poljubila; njegovo srce je odprto, da bi te ljubilo; njegove roke so razprostrate, da bi te objele. Daj, tako trdno ga pribij na svoje srce, kakor je trdno pribit na križ! – Sv. Avgustin.

FRANČIŠKANOM v Rimu govori sv. oče.

NA PAPEŠKEM STOLU nosijo sv. očeta, ki mimogrede deli svoj blagoslov.

ENA IZMED NOVEJŠIH S

SV. OČE MOLIL za mir.

SVOJ APOSTOLSKI BLAGOSLOV podeljuje sv. oče množicam iz balkona sv. Petra.

Ob zlati maši sv. o

NA SVOJ ROJSTNI DAN zadnji mesec se je dal sv. oče takole posneti. Star je 73. let.

NA RADIO govori sv. oče. On se večkrat posluhuje radija, da svetu oznanuje Kristusov evangelij miru in pravice in ljubezni.

K TAJ po obs

ED NOVEJŠIH SLIK sv. očeta.

TRENUTEK KRONANJA Pija XII., dne 12. marca, leta 1939.

PRI AVDIJENCI govori sv. oče neki ameriški družini.

Ši sv. očeta Pija 12.

POZNO ZVEČER se sv. oče trudi pri svojem pisalnem stroju.

PRI BOŽIČNI POLNOČNICI leta 1947.

K TAJNI SEJI zbora kardinalov gre sv. oče po obsodbi ogrskega kardinala Mindszentya.

KOT KARDINAL PACELLI je leta 1936 obiskal Ameriko. Tu ga vidite pri hiši George Washingtona, očeta Združenih držav.

O b zlatem jubileju. – Sv. oče papež Pij XII. obhaja svoj zlati mašni jubilej na tiho nedeljo, dne 3. aprila, dasiravno pade njegova zlata obletnica na 2. aprila.

Za to slovesno priliko dovoljuje sv. oče vsem duhovnikom darovati še drugo sv. mašo, če drugače ne darujejo že dveh sv. maš. Ta druga maša se mora darovati "Za odpuščanje grehov."

K prvi sv. maši na tiho nedeljo morajo duhovniki dodati posebno molitev za sv. očeta radi njegovega zlatega jubileja.

Papežev govor. – V Rimu je sv. oče papež daroval posebno sv. mašo v zadošččenje za obsodbo ogrskega kardinala Mindszenty-ja. Po tej sv. maši pa je imel ognjevit govor do stotisočih, ki so se zbrali pred baziliko sv. Petra.

Z bridko žalostjo in pravično jezo je sv. oče v pereh besedah napadel one moderne komunistične preganjalce, ki prekašajo celo starodavnega Nerona v krutosti in zvijači.

Oni brezbožniki hočejo imeti Cerkev, ki bi molčala, ko pa mora govoriti, tako je sv. oče govoril. Hočejo videti Cerkev, ki bi tako rekoč oslabela božjo postavo in jo zlorabljala v škodo človeštva, ko pa mora to postavo oznanjevati in jo zagovarjati. Hočejo imeti Cerkev, ki ne bi bila sezidana na skalo Kristusa, marveč na pesku človeških misli. Nočejo, da bi se Cerkev

P. Martin, o.f.m.

branila zatiranju človeških vesti, nočejo, da bi bila zaščitnica pravic in svobode ljudstva.

Ogromna množica je z enim glasom ponavljala "Ne! Ne! Ne!", ko jim je sv. oče zaklical s sledečimi vprašanji:

Ali more papež molčati, ko so v raznih deželah cerkve s silo in zvijačo odtrgane od Rima, ki je središče krščanstva?

Ali more molčati on, ko so vsi grško-katoliški škofje v Rumuniji v ječo zaprti, ker nočejo zatajiti svojo vero?

Ali naj on ne govori, ko so duhovniki in ljudje preganjani in zaprti, ker nočejo biti ločeni od svoje prave Matere Cerkve?

Ali naj on ostane pri miru, ko staršem odvzame pravico vzgajati svoje lastne otroke neka majhna stranka, ki bi rada otroke ločila od Kristusa?

Ali more papež molčati, ko država prestopa meje svoje oblasti in si zavzema oblast zatirati škofije, od-

stavljati škofe, uničevati cerkvene organizacije in odvzemati ljudstvu sredstva, ki so za zveličanje potrebna?

Ali more on jezik zadržati, ko je duhovnik zaprt, zato ker noče razodeti ono najsvetejšo vseh tajnosti – tajnost svete spovedi?

Ali se morda vmešavamo v politične oblasti kake države, če tako govorimo?

Cerkev Kristusova se ne vtika v zgolj politične stvari in tudi ne sodi, da je taka ali taka vlada boljša za to ali ono državo, je sv. oče nadaljeval. Cerkev daje cesarju, kar je cesarjevega, toda ne more izdati ali zapustiti, kar je božjega.

Po božji previdnosti je papež – tudi v svoji človeški slabosti – nepremagljiv in neomajljiv; on je oznanjevalec resnice in pravice in edinosti Cerkve.

Glas svetega očeta obsoja zmote, malikovanje, praznovrstvo, obsoja tudi hudobije in vzbuja ljubezen do čednosti in dobrotelčnosti. Ali more torej zdaj molčati?

Ob koncu svojega govora je sv. oče podelil svoj apostolski blagoslov in takole molil za vse vernike po cellem svetu in celo za svoje nasprotnike:

Naj vam Bog, naš Gospod, poplača za vašo vero, preljubljeni sinovi in hčere!

Naj vam da moč za sedanje in prihodnje boje!

Naj vas napravi čuječe zoper udarce svojih in vaših sovražnikov!

Naj s svojo lučjo razsvetli duše onih, katerih oči so zaprte resnici!

Naj podeli srcem, ki so daleč od njega, dar odkritosrčne povrnitve k oni veri in onemu bratstvu, ki je potrebno za mir človeštva.

Priprava na sveto leto. – Francoski kardinali in nadškofje so sklenili, da bo najboljša priprava na sveto leto 1950 zasigurana, če posvetimo leto 1949 Mariji, Materi božji.

Francoski škofje so naprosili svoje duhovnike, naj letos pridigajo o pobožnosti do Marije, naj prireajo posebne slavnosti njej na čast in romanja k njenim cerkvam in svetiščem. Naprosili so tudi krščanske družine, naj molijo rožni venec pred podobo Matere božje.

Kardinal Suhard, nadškof v Parizu, je svaril pred materializmom, ki dandanes obdaja svet kot nikdar poprej. In kdo nam more Boga nazaj dati, če ne ona, ki ga je prvotno nam dala? Še nikdar ni bila nam Marijina pomoč tako potrebna, je nadaljeval kardinal. Torej dajmo ji njeno pravično mesto v našem življenju, kakor je bilo po Bogu določeno za odrešenje sveta.

Nekateri pa ne razumejo, kaj je prava pobožnost do Marije, je dejal kardinal Suhard. Nekateri se ne zmenijo za Marijo, ker pravijo, da ona vzame božje mesto v srcih mnogih vernikov. Drugi pa imajo tako pretiravano pobožnost do Marije,

da je njen Sin Jezus pozabljen in presv. Trojica je popolnoma prezirana.

Pretirana pobožnost do Marije je malikovalstvo, ker se časti stvar nad Stvarnikom, pa naj bo ta stvar še tako lepa in popolna. Taki ljudje imajo sicer najboljše namene, toda ne smejo pozabiti, da Marija nikakor neče biti nad Bogom povišana, ampak želi vedno ostati ponižna "dekla Gospodova".

Marija ga je rešila. – Med vojno je moral neki mlad duhovnik pobegniti iz Italije v Švico, ker so ga preganjali nemški okupatorji.

Srečno je prišel skozi mejo visoko gor v švicarskih Alpah. Ko je pa na smučeh začel doli prihajati iz gorovja, se je ponesrečil in si pri tem nogo zlomil na dveh krajih.

Z neznosno bolečino se je počasi po snegu vlekel in med tem glasno prepeval Mariji na čast: "O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo," v upanju da ga bo kdo slišal.

Polagoma ga je začela njegova moč zapuščati, tako da se je komaj gibal, a vseeno je naprej prepeval, četudi se njegov glas skoraj ni mogel slišati.

Končno ga je našel neki menih iz bližnjega avguštinskega samostana in ga s pomočjo nekega drugega človeka prinesel v svoj samostan, kjer so menihi zanj skrbeli, dokler ni ozdravel.

Pozneje so ga hvalili, da ima veliko moč telesa in po-

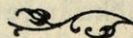
gumno srce, da je v takem položaju ostal živ. On pa je vse Mariji pripisoval, rekoč: "Naša Gospa je bila! Veseli me, da sem trpel in da se trpim. Zdaj za sigurno vem, da me naša Gospa ne bo nikdar zapustila."

Večni rožni venec. – Na Škotskem je bil ustanovljen samostan redovnic, ki bodo noč in dan molile rožni venec. Te redovnice so dominikanke, znane kot "dominikanke večnega rožnega venca."

Ustanovitelj teh redovnic je bil neki francoski dominikanec, oče Damijan Saintourens, ki je pred 70 leti celo noč molil v lurški votlini v Lurdu in prosil Marijo, če naj ustanovi red večnega rožnega venca.

Pravijo, da mu je Marija takole odgovorila: "Mi bo zelo všeč, če ustanoviš, kot sem ti navdihnila, red dominikank večnega rožnega venca, da mi bodo tvorile častno stražo na zemlji in bile pozneje ob vznožju mojega prestola v nebesih."

Prijatelji resnice. – Tako se imenujejo člani egiptovske družbe, pri kateri so organizirani katoliški in mohamedanski učenjaki. Večkrat se shajajo in razgovarjajo o verskih vprašanjih. Ker je Egipt duhovno središče vsega mohamedanstva, imajo taka posvetovanja velik pomen. Katoliški učenjaki seznanjajo na tak način mohamedance s katoliškimi resnicami.

S križem in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU

□

Spisal James K. Jamison

□

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

TRIINDVAJSETO POGLAVJE

FATHER BARAGA je ob neki priliki takole pišal v Evropo: "Naši Indijanci silno radi čitajo in strastno ljubijo svoje molitvenike. Kadar gredo na potovanje, imajo molitvenike s seboj. Zvečer, preden gredo spat, molijo in pojejo iz njih.

Naletel sem celo na Indijance, ki so na smrtni postelji prosili, naj bi jim molitvenike položili na prsi, ko bodo mrtva trupla ležala v rakvi."

Po vsem tem ni čudno, da je Baraga moral najti čas za to in je prva leta bivanja med Indijanci začel pisati indijanske knjige. Ko je bil v La Pointu, je sestavil indijanski molitvenik in pesmarico. Tudi je tisto leto spisal kratko knjigo o navedah in življenju Indijancev ob Gornjem jezeru. Ta je bila namenjena seveda evropskim bralcem. Prinesla mu je vsaj nekaj dobička in je vsega porabil v dobre

namene pri svojem misijonskem delovanju.

Ko se je bil ustanovil v L'Ansu, se je lotil sestavljanja čipevanskega slovarja in slovnice. Leta 1853 je bilo oboje pripravljeno za tisk. Zelo je želel, da bi knjigi kmalu izšli v tisku, zakaj nadejal se je, da bosta zelo koristili duhovnikom, ki bodo z njim in za njim misijonarili med Indijanci. Vrhu tega se je zmerom bolj kazala potreba po novem izdanju molitvenika, čigar prvo izdanje je štelo le majhno število izvodov.

Iz navedenih razlogov se je Baraga odločil, da odpotuje po zimi leta 1853 v Cincinnati. Namenil se je bil, da poprosi nadškofa za denarne prispevke v pomoč novim knjigam. Tudi je upal, da najde kje še kakega duhovnika in ga pripelje s seboj na sever. Računal je, da bo njegova odsotnost padla le v tiste mesece, ko so Indijanci zaposleni z narejanjem sladkorja iz javorjevih izcedkov. Nazaj

bi pa bil pravočasno za pomladansko kmetovanje.

Značilno za tiste čase je, da se je kar na lepem našla družba štirih mož, ki so se v marcu tistega leta namenili na jug. Ostali potniki so si postavili cilj samo do mesta Milwaukee. Dva sta se bila ustanovila dan poprej v Assininsu dosepevši iz Ontonagona. V Milwaukee sta se bila namenila, da kupita čoln za prevazanje bakrene rude.

Pot je vodila v južnovzhodni smeri proti mestu Green Bay. To pot, okoli 200 milj dolgo, je bilo treba napraviti na snežnih čevljih. Od Green Bay-ja navzdol je pa vozila do prve železniške postaje nekaka omnibusna kočija. Pešpot je bila dobro zaznamovana in je pozneje postala vojaška cesta, ki je vezala posadko v Fortu Howard pri Green Bay-ju s Fortom Wilkins poleg Copper Harborja.

Potniki so si omislili v L'Ansu troje pasjih vpreg, ki naj bi vlekli na saneh prtljago. V tistih časih je bila pasja vprega nekaj zelo navadnega ob obali Gornjega jezera. Pasje sani so bile komaj čevelj široke in osem čevljev dolge. Pse so vpregali tako, da so bili pred sanmi drug za drugim. Zada je na saneh so privezali močno vrv in so z njeno pomočjo naravnavali ravnotežje sani, kadar je pa šlo navzdol, so z njo zadrževali brzino. Psi pa niso mogli vleči v debelem snegu, zato je bilo treba, da so pred njimi potniki sami trli pot s snežnimi čevlji.

Ko so potniki dospeli do izliva reke Menominee River, so poslali pasjo vprego nazaj v L'Anse. Na skrbi sta jo imela dva Indijanca. Potniki so si pa najeli pri nekem ondotnem naseljencu sani na konjsko vprego. Ta je imela nalogo, da spravi misijonarja in njegove sopotnike do postaje omnibusne kočije onkraj Green Bay-ja. Bili so že nad zalivom in sani so gladko drsele po močnem ledu. Nenadoma pa zarinejo konji v sneženo odejo, ki je tu pa tam pokrivala led. Nanesel jo je bil veter. Kakor bi počil, se led udere pod nogami konj in vsa potniška skupina zgrmi v mrzlo jezersko vodo. Bi-

Oltar, ki ga je lastnoročno izdelal misijonar Friderik Baraga in ki še danes stoji v kapelici indijanske sirotišnice blizu mesta L'Anse v državi Michigan.

lo je podobno prvi hip, da so izgubljeni. Vendar so se konji tako spretno trudili spraviti sani zopet na led, da se jim je končno posrečilo. Ko je Baraga videl, da je skupina rešena, je obrnil vso svojo pozornost rokopisu za slovar in slovnico, zakaj v njih je bil vložen mnogoleten in ogromen trud. Veliko napora je bilo treba, da so izvlekli iz vode vso prtljago. Vsa obleka je zmrznila na njih v trdo leseno skorjo in tako so zdaj nadaljevali pot. Sani so zaostajale. Ko so čakali nanje, so na vso srečo našli zatočišče, kjer so mogli odpreti zaboje in posušiti premočeno robo. Veliko zabavo so imeli potniki, ko so opazovali misijonarja, kako je polagal list za listom svojega dragocenega rokopisa drugega za drugim posebej in jih skušal posušiti.

Misijonar je končno prispel v Milwaukee in se šel poklonit škofu Henni-ju. Od tam jo je mahnil v Detroit in se predsta-

vil svojemu predstojniku, škofu Lefevre. Tu je zvedel, da Rim misli na to, kako bi ustanovil ob Gornjem jezeru samostojno cerkveno pokrajino. Do tistega časa je bilo to ozemlje še del Lefevrove škofije, pa je raslo od leta do leta bolj samo vase. Indijanske misijonske postaje gori na severu so bile poseben problem, ki ga je škof iz Detroita težko obvladal. Saj so bile posejane ob vseh jezerskih obalah, na južni in severni, zapadni in vzhodni. Kolikor je bilo teh postaj v državi Michigan, so od nekdanj spadale v detroitsko škofijo. One na severu je imela pod seboj škofija v Hamiltonu, Kanada. Postaje na južni obali, ki so bile na ozemlju Wisconsin, so pa že nekaj let sem bile prideljene milwauški škofiji.

Cincinnatski nadškof
Janez Purcell, ki je Barago posvetil za škofa.

Novacerkvena pokrajina naj bi odtrgala nekaj od vsake teh škofij in postala samostojna. Toda to naj bi ne bila takoj prava škofija, ampak naj bi se imenovala apostolski vikarijat, kakor je v katoliški Cerkvi navada v misijonskih pokrajinah. Počasi naj bi se razvila do stopnje prave škofije.

Father Baraga je videl, da oba škofa, milwauški in detroitski, podpirata ta načrt. Saj sta imela vsak v svojem mestu in okolici dovolj posla, zakaj obe mesti sta z veliko naglico naraščali. Vrhu tega je bilo do Gornjega jezera mnogo predaletč.

Ko se je Baraga o tem razgovoril s svojim škofom, je nadaljeval potovanje proti

mestu Cincinnati. Tam je imel posla čez glavo. Moral si je zagotoviti pomoč za financiranje novih knjig, pa pri tiskanju samem je moral zmerom nadzirati. Saj ni bilo človeka v mestu, ki bi razumel indijanščino in prevzel delo popravljanja tiskarskih matric.

Tedni so minevali, kakor bi jih podil. Čeprav je bil Baraga ves zatopljen v opravke pri tiskanju knjig, je vendar zmerom imel v mislih svoj Assinins. Kaj se godi tam gori med njegovo odsotnostjo? Končno je imel stvari v tiskarni precej v redu in je že mislil na odhod. Kar mu pride poročilo, da želi nadškof Purcell govoriti z njim.

Nadškof je bil prav veselo nastrojen. Baragu je začel razlagati načrte za ustanovitev nove cerkvene pokrajine. Precej dolgo se je pri tem zadržal. Potem je povedal, da je Rim pritrtil in da je nov vikarijat že ustanovljen. Imenoval se bo: apostolski vikarijat Sault Ste. Marie in Marquette. Zdaj naj Baraga svetuje, kdo bi bil pripraven škof za to novo pokrajino. Na to je Baraga omenil, da bi bil to jako ubog vikarijat, na vsem širokem ozemlju bi imel le škofa in – dva duhovnika...

Nadškof se je iz srca smejal. Potem je rekel: "Oče Baraga, dosti sem Vas že dražil. Zdaj pa Vam z vso resnostjo dam nekaj na znanje. Imam v rokah pismo od papeža, da je vikarijat ustanovljen in da je za novega škofa imenovan misijonar Friderik Baraga."

Misijonar je izgubil sapo. Toda ni bilo samo veliko iznenadenje, tudi ne gola hvaležnost, kar je čutil. Primešana je bila tudi ogromna skrb. Zdaj se niti ne bo mogel kar takoj vrniti k svojim Indijancem. Moral bo ostati v Cincinnati za škofovsko posvečenje. In kje bo dobil duhovnike, da jih vzame s seboj na sever? Nadškof mu je kar naravnost povedal, naj nikjer ne upa dobiti duhovnikov v Ameriki, zakaj na vseh straneh je bilo veliko pomanjkanje misijonarjev.

Tako je stal Baraga pred jasno začrtano bodočnostjo. Počakati pač mora ško-

fovskega posvečenja, potem pa hajdi na pot v Evropo – po več duhovnikov!

Časa za razmišljanje je torej imel. Indijanska misijonišča v svoji novi škofiji je dobro poznal. Saj je vse ali sam ustanovil, ali pa vsaj deloval v njih več ali manj let. Razpostavljena so bila širom ogromne pokrajine. Vmes je pa zadnja leta nastalo mnogo naselbin tujih prišlekov. Nekaj teh je pa imelo za seboj že tudi lepo starost. Prav verjetno je, da bodo počasi zrasla iz njih velika mesta, na primer Duluth in Superior, mimo katerih je Baraga dostikrat potoval na svojih misijonskih izletih v Fond du Lac. Poleg tega je rasla v mesto naselbina Marquette, pa še Copper Harbor, Eagle Harbor in Eagle River na polotoku Keweenaw. In še marsikako drugo ime je prišlo Baragi v tej zvezi na misel.

Misijonar se je zavedal, da se zdaj pravi, poprijeti z vsemi silami, ki so mu v teh letih še ostale. Potovati po vodi na Gornjem jezeru se da samo kakih šest mesecev na leto, in sicer od srede aprila dalje. Lahko bi si kupil listek na dosti komodnih parnikih, ki so v tem času že redno vozili na sever in nazaj. Vendar je pa dobro vedel, da mu tudi škofovska čast ne bo prihranila dolgega peševanja po napol utrutih potih križem pokrajine, pa naj bo zima ali poletje.

Bilo je na praznik Vseh svetih leta 1853, ko so v katedrali mesta Cincinnati posvetili Barago v naslovnega škofa in mu na papirju dali staro škofijsko stolico v Amyzoniji.

Malo čudno je dirnilo Barago, ko je zvedel, da je na papirju škof starega mesta ob sredozemskem morju, kjer vlada malo manj kot večna pomlad. V resnici bo pa o tistem mestu in njegovi škofijski stolici lahko samo sanjal, ko bo gori na severu po šest mesecev na leto videl okoli sebe najhujšo zimo...

Kmalu po posvečenju se je novi škof ukrcal za svojo pot v Evropo.

Velika noč u Madridu

TELE VRSTICE niso nič drugega kot medel izraz doživetij, ki jih mlad slovenski človek doživi na svojem žalostnem in neprosto voljnem romanju po tujini, ki pa nam kljub vsej anormalnosti prilik odpira zaklade svojih prečudnih lepot in skrivnosti, skritih v narodnih šegah in običajih, v načinu življenja in po domovih.

Kjerkoli pa smo, ne smemo biti z zaprtimi očmi in tudi ne z zamašenimi ušesi, kakor da vse, kar se okoli nas dogaja, ne bi bilo za nas ali pa da vsaj smisla za nas ne bi imelo.

Naj bo tudi pričujoci utrinek iz Madrida kakor skromen dokaz, da nismo še popolnoma odmrli občutljivosti iz mladih dni in da kljub utrujenosti in naveličnosti še vedno znamo široko odpreti oči ter iz zunanjih različnosti med nami in tujci prav dojeti njihovo notranjo vzročnost.

VELIKI ČETRTEK

Govore ženske: O vile smo se v dolgo črnino in visoko pokrile glavo s prozorno tančico, Vse je tako krhko in nemirno, a Gospod bo umrl. Z žalostjo smo umile naše oči, ker solze so preveč človeške. Dale smo si na prsa in v lase rdečih nageljnov, ki diše po blagoslovu okrvavljenega križa z Golgote. Zdaj namreč vemo, da iz telesa in strasti živimo v smrt, a iz ljubezni in trpljenja v življenje. Zdaj namreč vemo, da je v Kruhu in Vinu, ki ga je posvetil Gospod, vstajenje mesa in zveličanje duha.

Naše roke so se oklenile jagod rožnega venca in srebrne svetinje - če pustimo poljubljati otrokom, tistim, ki jih je Gospod tako ljubil, da zanje ni poznal ne trudnosti ne počitka.

Hodimo k sedmerim cerkvam do sedme-

rih grobov Gospodovih, da še predno so ga položili vanj, molimo, sedmerokrat molimo, ki jo je on sam učil moliti svoje učence. Morda bo tako laže Gospodu, ko bo v grobu spet in spet ogrnjen v črnino človeške nehvaležnosti mislil na svoj edini greh. Tisti greh namreč, da nas je preveč ljubil že takrat, ko smo iskale vseh poti, ki vodijo do Njega.

Glejte! Zato je v luči naših oči zapisan slavospev grehu pramatere, saj nam je dal pričakati dan krvave zarje - utelešenja božje ljubezni in njenega najstraš-

nejšega žrtvovanja - iz katere je svetli plamen Gospodove smrti potrkal na zaprta vrata večne radosti in jih odprl vsem rodovom.

Umile smo se v črnini Gospodove žalosti za dan njegovega najdenja našega vstajenja in v prosojnim slapu groze iz getsemanske noči smo oškropile naše lase, da vonjajo po veličini spokornosti.

Odgovor moških: Mi pa smo počakali noči in se opasali s širokimi spokornimi pasovi, da ne bi zaspali kot Peter in njegovi, ko je Gospod omahoval med odpo-

Spomincica na grob pokojne sestre M. Leje Poženel, prednice na domu sv. Jožefa

VPETEK 4. marca nas je iznenadilo brzojavno poročilo o smrti s. Leje. Kar usupnile smo in dejale: "Jož, kako hitro je šla. Bog ji daj večni mir! Rešena je." In ko so stari ljudje v domu zvedeli, da je umrla s. Leja, so kar na glas zajokali. Saj vedo, kaj so izgubili.

Pokojna sestra M. Leja je bila rojena 21. maja 1887. na Rakeku, Jugoslavija, kjer se je tudi šolala. Izobraževala se je tudi v Inomostu (Innsbruck) in v Gradcu (Graz). Vse svoje študije je dokončala z odliko.

Preoblečena je bila 15. avgusta 1911. v Mariboru. V Ameriko je prišla 14. oktobra 1913. v družbi s. M. Kordule in s. M. Remigije. Delovala je najprej v Jolietu, potem v So. Chicagi kot voditeljica novink. Leta 1929. je bila izvoljena za provincialno prednico in po končani dobi službovanja prov. prednice je leta 1935. bila poslana v Joliet za prednico. Leta 1942. jo je pa sedanja provincialka, s. M. Mihaela, poklicala v Lemont, da deluje kot prednica v domu za stare. Bila je tudi več let provincialna svetovalka.

Ljudje v domu so jo zelo radi imeli in tudi dom imenovali "dom sestre Leje" (Sister Lea's Home). Saj je pa tudi bila kot ustvarjena zato. Vedno jim je napravila kako veselje v obednici, zlasti za božic in za veliko noč, in se je veselila z njimi.

Vso svojo skrb in ves svoj čas je posvetila za stare in obnemogle. Sama boleha in slabotna je pri težko bolnih prečula kar cele noči. Večkrat je bila do skrajnosti zmučena, pa je vedno upala, da bo minilo.

Ko je pa pred par meseci le začutila, da tako ne bo šlo naprej, se je končno odločila, da gre k zdravniku. Rekla je sestram: "Rada bi vseeno vedela, kaj prav za prav je. Saj tako čez tri dni bom že nazaj. Malo si bom odpočila in, ko bom dovolj močna, bom nadaljevala z delom. Zdaj kar ne morem več."

Odšla je v bolnišnico. Minilo je par dni, pa so jo stari ljudje v domu že kar pogrešali in v enomer povpraševali, kdaj že pride s. Leja domov. Obljubljali so, da bodo bolj pridni, naj že vendar pride.

rom človeškega mesa in strašnostjo božje volje. Pripravili smo dolge sveče in jih prižgali, da ne bi bili kot nespametne device.

Stopimo v procesijo zaviti v noč peletin in pokriti v visoke kapuce. Vsaka od njih je kakor trn v Gospodovo čelo. Spremljajmo črnega Gospoda na njegovi žalostni poti. Zakaj je Gospod, ki ga spremljamo, tako črn? Ker ga je opljuvalo naše sovraštvo in naš greh!

In njegovo belo Mater spremljamo, poplajeno v morje sveč, ker bi radi, da bi

plameni prevpili njeno bolečino. Zakaj je Mati vsa tako bela med lilijami in plameni sveč? Ker so ji solze umile lica in je odeta v prebelo ogrinjalo svoje neizpovedane dobrote in pokornosti.

Ko tako hodimo žalostni del rožnega venca, pojemo iz obtožbe. Naša pesem je jecljanje besed po odpuščanju in prizanašanju. Kdo bi mogel gladko govoriti, kadar zre v do smrti utrujen obraz Gospodov? Zato si zdaj pa zdaj z dlanmi prekrijemo oči, da solze ne bi preveč žarele.

(Nadaljevanje na strani 32.)

Prav pogosto so se zbirali v kapelici, da bi od ljubegega Boga sprosili zdravja dobri s. Leji, saj jim je bila skrbna mati. Eden od moških se je tako hvaležnega skazal, da je šel in med starimi ljudmi v domu nabral za tri sv. maše za njeno zdravje.

Ko smo jo šle obiskat še pred operacijo, je rekla: "Tako 10 let bi še rada delala, pa imam malo upanja." Opravila je sv. spoved in prosila sestro bolničarko, naj pove sestram, da naj ji odpustijo, če je bila včasih trda, saj tudi ona vsem odpušča. Bila je na vse pripravljena.

Po 14 dneh preiskave so zdravniki ugotovili, da je treba operacije, le, da je slaba. Cel teden pred operacijo so ji dajali krepčila in koncem februarja je operacijo srečno prestala. Drugi dan se je počutila dobro, tretji in četrti dan tudi primeroma dobro, a za vsak slučaj je prišel bolniški gospod spovednik, da ji podeli zakramente za umirajoče in opravi molitve. Kar razveselila se je in rekla: "Joj, kako sem vesela! To sem si pa res želela."

Peti dan je nastopila kriza. Želela je s. Borgije iz Lemonta. Prišla je. Tu in tam ji je kaj namignila. Ko je sestra Borgija mislila, da hoče še kaj povedati, ji je glavo malo privzdignila, pokropila z blagoslovljeno vodo in med tem tudi poklicala bolniško

strežnico, ki je hitro brzjavila jolietkim sestram. Brž so prišle, a že prepozno. "Umrta je," je rekla s. Borgija, ko so vstopile. Kar zaspala ji je v rokah.

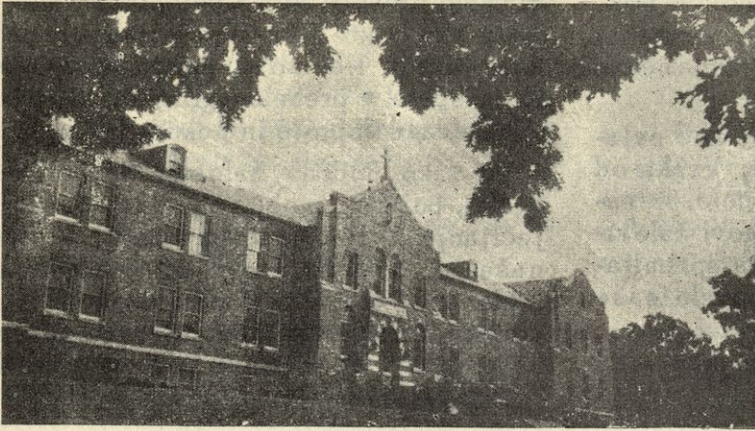
Mislimo, da jo je sv. Jožef imel posebno rad, ker je živela v domu sv. Jožefa, umrla v bolnišnici sv. Jožefa v Jolietu in tudi mesec marec, v katerem je umrla, je sv. Jožefu posvečen. (Naj Ti bo lahka zemljica na tujem!)

V soboto, 5. mar., je bila pripeljana k nam v Lemont, kjer je ostala čez nedeljo. V ponedeljek se je veliko sester udeležilo pogreba, ker radi cerkvene slavnosti (bilo je posvečenje treh škofov v Chicagi) ni bilo šole. Tudi drugih je bilo dosti. Z Jolieteta so se pripeljali kar z busom, kar priča, kako so jo radi imeli. Pogreba se je udeležilo tudi 10 duhovnikov, kar je nekaj izvanrednega. Pokopana je na pokopališču sv. Alfonza v Lemontu.

Naj počiva v miru!

Slovenske sestre
na gričku Assisi.

Marsikdo daje obilo in pri tem postane bogatejši. In marsikdo skopari, ne daje nujnega in obuboža. — Drič

OD LEMONTSKI LEVI

PREJŠNJI MESEC smo oznanili, da že tiskamo NOVI TESTAMENT. Rekli smo, da bomo za enkrat natisnili samo prvi zvezek, v katerem so evangeliji in apostolska dela.

Zdaj pa vidimo, da lahko natisnemo še drugi zvezek, v katerem je ostali del novega testamenta, namreč apostolski listi in skrivno razodetje sv. Janeza. Prvotno smo mislili, da tega ne bomo zmogli še zdaj.

Prvi zvezek je že natisnjen in smo ga zdaj dali vezati v Chicagi. Drugi zvezek pa bomo najbrž že začeli tiskati, preden boste dobili to aprilsko številko.

Cena za oba zvezka tega novega testamenta bo \$4.00. Zdaj lahko torej pošljete denar, knjige boste pa dobili menda čez dva meseca, kolikor bo časa vzelo v vezalnici.

Vezava bo mehka in obreza bo rdeča.

*

Vsa društva in vse druge skupine, ki mislijo priti sem na romanje letos, naj nam čim prej sporočijo. Je že čas, da vemo, kateri pridejo, da bomo vedeli, kaj naj pričakujemo za to leto.

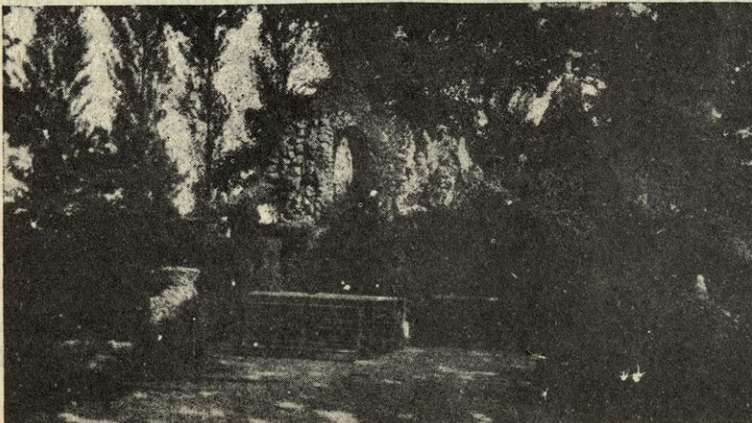
Govorilo se je, da bo mogoče letos tudi angleško romanje za mlajše ljudi. Za zdaj še ne vemo, ali bo ali ne bo takšno romanje, ker nimamo zagotovila, da jih bo prišlo v večjem številu.

Vemo, da je veliko posameznikov, ki želijo angleško romanje, toda moramo imeti zagotovila od kakih društev ali podobnih skupin, da bodo prišli. Drugače ne bomo mogli vedeti, kaj pričakovati, če ni stvar organizirana. Posamezniki, ki ne spadajo v kako društvo, bodo pa že tudi prišli, če bodo vedeli, da bo za gotovo angleško romanje.

Torej apeliramo na uradnike društev, klubov, itd., naj se oglasijo čim prej in naj povedo, če mislijo priti na angleško romanje. Za datum bi se morali seveda z nami zmeniti.

*

V tej številki vidite, da imamo za potopis misijonarja patra Rudolfa drugo naslovno glavo kot pa je bila

v prejšnji številki. To naslovno glavo je narisal fr. Inocenc Ferjan, o.f.m., ki v Rimu študira za duhovnika. P. Rudolf je bil njegov sošolec. Najlepša hvala fr. Inocencu, ki je stvar tako spretno narisal.

*

Vsak, ki rad kaj bere o misijonih, bo zelo vesel slovenskega lista KATOLIŠKI MISIJONI, ki zdaj izhaja iz Južne Amerike. V tem listu so dopisi slovenskih misijonarjev iz vsega sveta. Je zelo zanimivo branje.

Ta list izhaja kot dvo-mesečna priloga prenovljenega verskega lista DUHOVNO ŽIVLJENJE, ki veliko let služi Slovencem v Južni Ameriki.

Upravnik lista "Katoliški misijoni" je p. Ladislav Lenček, slovenski lazarist, ki je svoj čas pisal tudi za naš Ave Maria Koledar, ko je bil še v Rimu.

Ako se kdo zanima za "Katoliške misijone", je celoletna naročnina za USA dva dolarja, za Kanado pa tri kanadske dolarje. Naslov pa je:

Katoliški misijoni
Victor Martinez, 50
Buenos Aires, Argentina
South America

*

Med tem postnim časom pridigajo lemontski frančiškani v treh krajih: v cerkvi sv. Alfonza v Lemontu, v cerkvi sv. Denisa v Lockportu in v cerkvi sv. Jurija v So. Chicagi. Pridige so vse v angleškem jeziku.

Lemontski komisar, preč. p. Benedict Hoge, bo pridigal za letno tridnevno v slovenski cerkvi v Milwaukee, Wis., od 8. do 10. aprila. Župnik one cerkve je Rev. Franc Gabrovšek.

*

Kot ste že brali ali slišali, je umrla sestra Leja,

zadnja leta prednica doma sv. Jožefa za stare ljudi (St. Joseph Home for the Aged) na gričku Assisi tu v Lemontu. Ona je bila ena izmed pionirk naših slovenskih sester. Stara je bila blizu 62 let.

Slovesno pogrebno sv. mašo je 7. marca na gričku

Tu imate priliko videti eno stran iz prvega zvezka NOVEGA TESTAMENTA, ki ga tukaj v Lemontu tiskamo:

22, 41—23, 4. SV. MATEJ.

Mesija sin in gospod Davidov.

Mr 12, 35—37; Lk 20, 41—44.

- 41 Ko so pa bili farizeji zbrani, jih je Jezus vprašal: »Kaj se vam zdi o Kristusu, čigav sin je?« Odgovoré mu: »Davidov.« Reče jim: »Kako ga torej David v duhu¹² imenuje Gospoda, ko pravi:
- 44 ,Gospod je rekel mojemu Gospodu:¹³
Sédi na mojo desnico,
dokler ne položim tvojih sovražnikov
za podnožje tvojih nog.«¹⁴
- 45 Če ga torej David imenuje Gospoda, kako je njegov
46 sin?« In nobeden mu ni mogel ne besede odgovoriti¹⁵ in od tega dne se ga tudi nihče ni več drznil še kaj vprašati.

Jezus svari pred farizeji.

Mr 12, 38—40; Lk 11, 39—52; 20, 45—47.

- 23** Takrat je Jezus spregovoril množicam in svojim učencem¹ ter rekel:² »Mozesovo stolico so zasidli pismouki in farizeji. Vse torej, kar vam poretó, držite in izvršujte, po njih delih pa se ne ravnajte; govore namreč, pa ne delajo. Vežejo težka in neznosna bremena ter jih nalágajo ljudem na rame,³ a sami jih še s prstom nočejo premakniti.

¹² V preroškem duhu, ali, razsvetljen po Svetem Duhu.

¹³ Gospod (= Bog Oče) je rekel mojemu Gospodu (= Mesiju).

¹⁴ Ps 109, 1.

¹⁵ Farizeji so mislili, da bo Mesija samo človek, ki bo porušeno kraljestvo Davidovo obnovil in utrdil, zato Kristusu niso mogli odgovoriti na stavljeno vprašanje.

¹ Sv. Matej je združil na tem mestu več govorov, s katerimi je Kristus ob raznih prilikah šibal hinavsko vedenje farizejev.

² Farizeji so s svojimi pretiranimi razlagami Mozesove postave in z neštetihi dostavki k postavi nakla-

Assisi daroval preč. p. Benedict Hoge, o. f. m. Dijakon je bil Father Martin, subdijakon pa Father Charles. Strežnika sta bila brata Timotej in Paškal. Več duhovnikov je bilo prisotnih, med njimi Fathers Jerome in Claude od sv. Štefana, Chicago, Father Bonaventure od sv. Jurija, So. Chicago, in Father John Ferlin iz Lemonta.

*

Dne 14. marca je nas obiskal prevzvišeni škof Rožman, ki je bil ravno zaključil sv. misijon v cerkvi sv. Jožefa v Jolietu.

*

V januarski številki ste videli sliko novega kipa škofa Friderika Baraga, ki bo stal sredi Baragovega parka tam blizu naše grote. Kip bo pet čevljev visok in bo izdelan iz belega marmorja.

Pred kratkim smo dobili iz Rima sporočilo, da je kip že bil odposlan in da bo sem prispel čez nekaj tednov. Naredil ga je neki umetnik v Italiji.

VEČNI POPOTNIK

Ta mesec bo brat Antonin naročnine pobiral po državi OHIO, kar mu bo še ostalo, potem pa še v državi PENNSYLVANIA. Prosimo vse, naj ga rade volje sprejmejo v svoje hiše. Bog plačaj!

~~~~~

Obenem pričakujemo tudi velik kip sv. Frančiška, ki bo stal pri našem vhodu tam dol pri cesti. Bo tudi iz belega marmorja izdelan. Sv. Frančišek bo stal z razprostrtimi rokami in tako pozdravljal in sprejemal vse romarje in obiskovalce.

*

Zopet se zahvalimo vsem, ki so nam poslali slovenske verske liste, kakor na pr. "Bogoljub", "Glasnik presv. Srca", "Cvetje", itd.

Imamo zdaj več celotnih letnikov, ki jih bomo dali vezati za knjižnico.

Ampak ni treba nam pošiljati stare številke lista Ave Maria. Teh imamo zdaj dovolj.

V naši tiskarni je bilo dolej dosti pomoči, ko je bilo treba Ave Marijo skup spraviti in pripraviti za odpošiljatev. V tem oziru so nam pomagale naše zveste pomočnice, Mrs. Zorko in Mrs. Petrovic iz fare sv. Štefana v Chicagi. Pomagal je tudi Frankie Korenchan, s katerim je prišel še njegov mladi prijatelj, Bobbie Hilbruner.

Vsem pomočnikom iskren Bog plačaj!

— Samostanski firbec

Naj hodijo pripadniki hudobnega duha okrog s povešenimi glavami. Mi služabniki Gospodovi se moramo veseliti in radostno peti. — Sv. Frančišek asiški.

Velikonočna povest

(Nadaljevanje od strani 11.)

Povej mu, da srečno umrem. Bog bodi s teboj, dragi fant!"

Tako je bil Benjamin eden tistih, ki je evangelij nesel v puščavne dežele. Ostal je pri Filipu, dokler ni bil dovolj star, da je smel voditi skupino učencev v dežele ob Sredozemskem morju, kjer je oznanjal Kristusov evangelij.

Enkrat pa je imel to srečo, da je mogel obiskati apostola Janeza, ki je živel na otoku Patmos.

Benjamin je živel do visoke starosti in je pridigal Kristusa v mnogih tujih deželah. Večkrat je bil v ječo zaprt, a vsakokrat se mu je posrečilo Judom ali poganom ulti. Nikdar se pa ni vrnil v Jeruzalem, ampak je samo slišal povedati, kaj se je zgodilo nesrečnemu mestu.

V srcu je vedno ljubeče ohranil spomin na tisti presrečni dan, ko mu je Jezus med svojim zmagoslavnim sprevedom v Jeruzalem svojo roko na glavo položil, ker je lilije k njegovim nogam vrgel.

Poslovenil P. MARTIN, o. f. m.

FOREST CITY, PA. - Piše Mary Šivič: Častiti! Koledar sem sprejela, pa se mi zelo dopade, ko vidim toliko fara notri. Res je lep. Pošljem dolar za Katoliško Ligo za reveže. Res dolar ni dosti, pa če je tisti dobre volje darovan, pa tudi dosti pomaga, tako jaz mislim in upam.

Zdaj se pa še lepo zahvalim za med, ki ste mi ga poslali za pokusiti. Res je dober in želim Fathru Johnu zdravja in dolgega življenja, da bi jim bilo moč se naprej čebelice komandirati.

Dec. 5., 6., 7., smo imeli v naši fari 40-urno pobožnost. Vodili so jo č. g. Odi- lo Hajnšek. Kako je bilo lušno poslušati ko so pridigali, in kako smo vsi po cerkveli. Zares je bilo prav lepo, samo prehitro je minilo.

CLEVELAND, O. - Piše Miss Dolore Vidic: Častiti očetje frančiškani! Vaša pošiljka medu sem v redu prejela. Vesela sem bila pa še bolj zato, ker sem bila tudi jaz med tistimi srečnimi, ki so bili deležni nagrad na medenem pikniku. Moj bratec Denis, star 2 leti, je ravno prehlajen in mu je mama napravila zdravila z medom. In tudi jaz in moja sestra dvojčica, Frida se bova malo obližovale, posebno o božičnih počitnicah. Hodiva v šolo sv. Frančiška, 71 St. in Superior, v 10 razred.

SEATTLE, WASH. - Piše N.N.: Spoštovani Faters! Koledar je prav lepo branje, ga hudo z veseljem prebiram.

Zadnje leto sem poslala Ave Mariaknjigo in Koledar v Jugoslavijo svojemu

bratu pri Domžalah, pa so jih pridržali.

Moj brat je pisal, da jih ni dobil. Je pisal, da kar je vernega pridržijo. On piše, da ljudje so še zmerom verni, samo je propaganda. On piše, da veliko ljudi gre na božjo pot na Brezje in na vsa druga božja pota in piše, da imajo maše samo v nedeljo. Ne smejo maševati druge dni.

Je hudo slabo tam. Vse, kar pridelajo, jim vzamejo in jim samo malo plačajo. Moj brat ima veliko drevja v gozdu, pa ga kar doli sekajo in mu samo malo plačajo in on ga ne sme drugam prodati. Kmetom vse dobičke vzamejo. Je hudo slabo, je

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

JOSEPH ROVTAR, Glendale, L.I., N.Y.
 ANDREW BAJT, Cleveland, O.
 TEREZIJA KOCJANČIČ, Cleveland, O.
 ANTON KOSTELIC, Cleveland, O.
 JOHN LUSTIG, Thompson, O.
 FRANK PIRC, Cleveland, O.
 MARTIN ČESNIK, Indianapolis, Ind.
 KATARINA LOVRIN, San Francisco, Cal.
 FRANK SHEBENIK, Waukegan, Ill.
 FRANK KREBS, Helper, Utah
 JOSEPHINE REPUSH, Milwaukee, Wis.
 MRS. J. KOČEVAR, Duluth, Minn.
 SESTRA M. LEA, Lemont, Ill.

Naj počivajo v miru!

za naš neprecenljivi list Ave Maria. Kdo bi zdaj bili mi brez njega, ko že na grobu stojimo? Kam bi se zatekli za pomoč ob naši zadnji uri?

Kadar boste odšli po plačilo k božjemu Sodniku, upamo, da boste nas zagovarjali in prosili Mater božjo, katero tudi imenujemo našo ljubo Mater. Naj nas, čeprav nevredne, sprejme za svoje otroke v nebeško kraljestvo. In Vam naj poplača Vaša dobra dela v najobilnejši meri že na tem svetu in Vam še da živeti v najboljšem zdravju in dobri volji mnogo let, enkrat pa da nebeški raj.

Vas pozdravlja stara naročnica že od leta 1913.

GREANY, MINN. – Piše Katarina Kochegar: Častiti oo. frančiškani! Boste mislili, zakaj se nič ne oglasim. Saj veste, bolezen in starost je res žalost. Jaz bi Vam dobila drugo zastopnico, ali žal, ni mogoče dobiti niti enega naročnika. Vsak pravi, da ne bere slovensko.

Videla sem v listu prej nekaj časa, da bi radi videli, koliko je še živih starih naročnikov od začetka ustanovitve Ave Maria iz dežele matmorja.

Pred kratkim smo dobili iz Rima sporočilo, da je kip že bil odposlan in da bo sem prispel čez nekaj tednov. Naredil ga je neki umetnik v Italiji.

Imamo zdaj več letnikov, ki jih vezati za knjižnico. Ampak ni treba šiljati stare števe Ave Maria. Teh dovolj.

Marije. V naši okolici nas je še pet. Jaz sem naročnica 38 let in še nikdar nisem mislila, da sem preveč izdala denarja za ta lepi mesečnik Ave Maria.

ELMSDALE, N.S., CANADA. – Piše Anton Puš: Častiti očetje frančiškani! Za list Ave Maria želim veliko novih naročnikov, da bo možiček na Zapečku bolj vesel, pa še tudi kakšno več bo povedal. Včasih prav po domače kakšno pove. Bog ga živi na Marijinem Zapečku še na mnogo leta.

CLEVELAND, O. – Piše Josephine Kocin: Prečastiti očetje frančiškani! Prosim za en malo prostora tam v Vašem Zapečku, da bom tudi jaz en malo pokramljala s tistim Vašim stričkom, ki se tako lepo drži in smeje, ko bere tako lepe članke in pripovedke v listu Ave Maria.

Kako je bila v zadnji številki lepa povest o tistem Žimiju (Jimmie). Kako je on ljubil Jezusa in ga hodil pozdravljat vsaki dan. Dragi čitatelji tega lepega lista, tudi mi tako ljubimo Jezusa in mu pošiljajmo pozdrave, pa bomo glih tako srečno umrli, kakor je ta Žimi.

Zdaj bom pa še jaz Vam napisala eno ljubko povestico. Ta je že iz davnih dni, pa je hudo podučljiva za sedanji čas. Pripovedka se glasi takole:

Zatega ptička so ujeli trije fantje mladi. Kdo bi imel zatega ptička? Vsi bi ptička radi. Zlati ptiček je govoril: "Če me izpustite, prvo vam željo izpolnim, vsakemu, kar želite."

Prvi fantič je govoril: "Daj mi tako čašo, da vedno pijem, pa ne izpijem." "Želel si. Imaš jo."

Drugi fantič je govoril: "Daj mi tako mošnjo, da vedno štejem, pa ne preštejem." Ptiček je uslišal prošnjo.

Tretji fantič je govoril: "Daj mi srce tako v hudih časih, vedro čelo, jasno uro vsako."

Kar so želeli, so imeli, in šli po svetu, vsak po svojem so živeli na tem božjem svetu. Prvi fantič je samo popival in

Velikonočna povest

(Nadaljevanje od strani 11.)

Povej mi, da srečno umrem. Bog bodi s teboj, dragi fant!"

Tako je bil Benjamin eden tistih, ki je evangelij nesel v puščavne dežele. Ostal je pri Filipu, dokler ni bil dovolj star, da je smel voditi skupino učencev v dežele ob Sredozemskem morju, kjer je oznanjal Kristusov evangelij.

Enkrat pa je imel to srečo, da je mogel obiskati apostola Janeza, ki je živel na otoku Patmos.

po jarkih polegal. Drugi fantič je kvar-tal, s sleparji se kregal. Tretji fantič je ob zori vstajal in hodil na delo; ob mraku se je domov vračal in zapel veselo.

Torej kdo izmed teh treh fantov je bil najbolj srečen, naj čitatelji uganajo. Kdor bo najboljšo uganil, pa naj pošlje na Zapeček temu stričku, da se bo še bolj smejal, kot se je dosedaj, ko bo bral o zlatem ptičku in o tem fejest fantu.

GREAT FALLS, MONT. – Piše **Mary Hočevar**: Sem bila malo bolna, ali sedaj sem malo boljša. Rada berem iz Ave Maria bukve, pa posebno me veseli, če je kje kakšen dopis o rojstnem kraju. Je bilo v Koledarju v vojskinem času dosti novic in žalosti. Kaj se je godilo z mojimi sorodniki in sosedi! Kaj so prebili! in pomorjeni so bili! To je bilo kakor ko je Turk moril po Avstriji.

Ali, ljuba Marija, pomagaj in potolaži vsa žalostna srca. In pomagajmo mi, kar je v naši moči. Marija ne bode nas pozabila, saj je ona vsega vesela, samo da pride iz dobrega srca.

To je od najstarejše naročnice Ave Marije.

MONTREAL, CANADA. – Pišejo **Slovenke iz Montreala**: Prečastiti gospod pater! Z veseljem smo prejele Vaše pismo. Uganili ste, da želimo, kaj lepega brati. Saj moramo božje besede tako rekoč stradati. Kaj nam pomaga, če pridigo poslušamo, ko je pa ne razumemo. Počasi se nam bodo že ušesa odprla, da bo le kaj prišlo skozi nje v naše glave. V tem oziru se nam precej toži po taborišču, kjer so nas čč. gg. duhovniki tako lepo oskrbovali.

V Montrealu nas je zdaj kar precej deklet. Prijetno je, kadar pridemo skupaj. Škoda, da je četrtek samo enkrat na teden! Takrat imamo namreč prosto. Vedno prehitro minejo tiste prijetne urice. Malo se pogovarjamo, malo učimo, pa je popoldne v kraju.

Osmega decembra nas je bilo 16 sku-

paj. Sestanek je bil prirejen predvsem na čast Brezmadežni. Obiskal nas je tudi hrvaški gospod p. Serafin. Pri njem smo tudi naročile koledarje Ave Maria. Za list bo tudi vsaka rada plačala, kakor hitro si bomo malo opomogle.

Vsa dekleta se Vam prav lepo zahvaljujemo za Vašo prijaznost. Bog plačaj!

BELLEVILLE, ONT., CANADA. – Piše **Jože Golobič**: Uredništvo Ave Maria! Podpisani se Vam najiskreneje zahvaljujem za Vaš list Ave Maria, ki ste mi ga poslali.

Pošiljam Vam tri dolarje kot naročnino za Ave Marijo in Vas prosim, da mi ga redno pošiljate, ker ga bom z veseljem prebiral. Številka, ki ste mi jo poslali, se mi je tako priljubila, da sem bil takoj odločen, da ga naročim.

Sam sesprašujem, kako ste mogli dobiti moj naslov, in kdo je Vas navdahnil da ste mi ga poslali. Ko sem bil pa že tolikokrat deležen milosti, ki mi jih je

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

JOSEPH ROVTAR, Glendale, L.I., N.Y.
 ANDREW BAJT, Cleveland, O.
 TEREZIJA KOCJANČIČ, Cleveland, O.
 ANTON KOSTELIC, Cleveland, O.
 JOHN LUSTIG, Thompson, O.
 FRANK PIRC, Cleveland, O.
 MARTIN ČESNIK, Indianapolis, Ind.
 KATARINA LOVRIN, San Francisco, Cal.
 FRANK SHEBENIK, Waukegan, Ill.
 FRANK KREBS, Helper, Utah
 JOSEPHINE REPUSH, Milwaukee, Wis.
 MRS. J. KOČEVAR, Duluth, Minn.
 SESTRA M. LEA, Lemont, Ill.

Naj počivajo v miru!

Marija izprosila, mi je lahko razumeti, da to je Vas navdahnila Marija, ker le ona ve, kako sem tukaj sam, zapuščen od vsega, odtrgan od svojih dragih in brez lepega verskega čtiva, ki še posebno sedaj močno koprnim po njem tu v tujini.

Mogoče bi Vas, g. urednik, zanimalo naše življenje tu v naši novi domovini Canadi. Prispeli smo v Canado prvega maja 1948, skupina 82 mož in fantov. Delali smo na železniški progi C.P.R. sedem mesecev. Nato so nas razdelili na razne in več manjših skupin. Jaz sem bil dodeljen v skupino 8 fantov h "Construction Co. Klimack" v Belleville. Z delom in razmirami sem popolnoma zado-

voljen v tej moji novi domovini. V okolici Belleville je nas Slovencev okrog trideset. Ob nedeljah pridemo skupaj pri cerkvi in se lepo pogovorimo, kako napredujemo v naši novi domovini.

ZA APOSTOLAT SV. FRANCIŠKA -
Po \$10: Chiniguy Employees, T. Skerjanc,
Mrs. F. Shebenik, Mrs. F. Zaller, Opeka Fam.;
Po \$5: A. Gerzina.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Jezusu, Materi Božji, Mariji, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu in sv. Antonu za pridobljene milosti:

Mary Madic, Mrs. A. Miklaucich, N.N.,
Poldica Podgornik.

Velika noč v Madridu

(Nadaljevanje od strani 25.)

Solze, ki bi z njimi radi izmili Gospodove rane.

Govore vsi: Pogrnili smo ulice s preprogami in zastavami ter jih napolnili s tišino. Grobovi, ki smo jih pripravili za počitek Gospodov, niso temni in grozni kakor drugod, ampak iz cvetja in zlatih pregrinj. Pred njimi smo v bronastih žarah prižgali kadilo, da mu bo prijetneje počivati. Mi namreč vemo, da bo Gospod vstal in ga še v trpljenju in smrti ljubimo.

VELIKI PETEK

Govore vsi: Združila nas je žalost v eno samo veliko procesijo. Odložili smo obuvala, ker nismo vredni, da bi jih nosili, kadar mislimo na Gospodovo smrt. Z njim gremo - z darovanim Jagnjetom - in sleherni od nas bi bil prostovoljno rad Simon iz Cirene. Zakaj brez tega dne bi ne bilo luči človeškim otrokom in mi in naši očetje bi tavalili v temi. Tako pa nam je iz noči golgotske strašnosti bila dana luč, ki je kakor svetilnik viharnemu jadraru našega življenja in varni pristan našemu poslednjemu romanju.

Glejte! Gospod je umrl, da bi mi živeli, zato nam je njegova smrt največji praznik. Kako radi bi že danes zvonili z vse-

mi zvonovi, zvonili njemu ob smrti, ki je nam v življenje. Ker je Gospod umrl in mi živimo in bo On vstal in bomo mi vstali.

VELIKA SOBOTA

Govore vsi: Mi je ne imenujemo veliko, ampak soboto slave. Kajti On je ločil luč od teme, da moremo hoditi v luči. Z Noetovo barko je bila združena tudi naša usoda in tako zdaj ne smemo popačiti našega mesa v hudobiji, praznoverju in nečistosti, da bo prizaneseno našim otrokom, kot je bilo Semu, Kamu in Jafetu. Ker velikost Gospodove smrti živi v nas, da komaj mislimo na veličino njegove zmage. Vendar smo razodeli naša telesa črnine, ker vidimo angela, kako bo odvalil kamen od Gospodovega groba.

VELIKA NEDELJA

Govore vsi: Zdaj, ko so drugje planili v veselje, da pojejo z vstalim Odrešenikom, ker so bili v dneh njegovega trpljenja in smrti zakopani v svojih domovih, zdaj smo mi pozabili na vso zunanost in samo v sebi nosimo žar nedeljskega jutra. Gospod ve, da je težje spremljati ga na žalostni poti kakor na poti slave.

Spisal **FRANCE KOREN**,
Madrid, Španija

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZA SVETE MAŠE - Po \$69: A. Bosnar; po \$50: J. Plutz; po \$30: Mrs. T. Zajc; po \$27: M. Majerle, delavec od Lemington Inc.; po \$25: A. Zotler; po \$22: F. Koprivnik; po \$20: F. Stupca; po \$19.50: M. Gerbek; po \$15: T. Kodelja, F. Pink, J. Baraga; po \$12: M. Butcher, M. Jenc; po \$10: Mrs. I. Sinkovec, A. Stopar, Mrs. F. Shebenik, M. Dragan, C. Verscaj, R. Vidic; po \$8: M. Cekada, Mrs. J. Romosh; po \$7: Mrs. C. Jeglic; po \$6: Mrs. J. Filipcic, A. Molek, Mrs. M. Rovtar, A. Bartol, J. Rogelj; po \$5: M. Zupancic, B. Payne, M. Nartnik, J. Vidmar, Mrs. M. Spolar, M. Malovrh, M. Kosmach, M. Coprich, Mr. Mrs. L. Urbas, F. Marolt, A. Majerle Jr., Mrs. J. Skerjanc, F. Osredkar, Mr. Mrs. F. Rafolt, M. Hosta, M. Prijatelj, L. Troha, M. Gorisek, C. Kolar, Mrs. Turk, J. Kolence, M. Rus, Mrs. Skerl, Mrs. Kocjanec, I. Pervanje; po \$4.50: F. Kovacic, K. Lozar; po \$4: Mr. Mrs. F. Zagar, J. Kranjc, Mrs. Novak, F. Luskovic, J. Sever, Mrs. M. Bizjak, Mrs. J. Rogel, J. Kervin; po \$3: M. Martes, Mrs. F. Novak, M. Jesen, Mrs. F. Holst, M. Klobuchar, L. Kontar, Mr. Mrs. F. Slapnick, J. Weiss, Mrs. L. Poushe, Mrs. J. Lipesich, Mrs. M. Zelle, M. Intihar, I. Končan, J. Kračelj, Mrs. Bucar, M. Butcher, A. Volcansek, H. Mirtic, Mrs. M. Kresevic, Mrs. M. Stariha, A. Zupancic, Mrs. M. Princ, M. Pogan, M. Karnick, Mrs. A. Zakrajsek, M. Mulh; po \$2.50: F. Kinkoph, Mrs. A. Muzik; po \$2: Mrs. J. Zupec, Mrs. Karnick, L. Groselj, F. Kosmerl, F. Witech, M. Jevnikar, Mrs. Novi, Mr. Mrs. F. Ribich, F. Tolar, Mrs. L. Pajnich, M. Lovko, F. Platnar, Mr. Mrs. L. Udovich Jr., J. Gorenc, J. Pintar, M. Pogacnik, Mr. Mrs. Yvanovic, Mrs. Praportnik, T. Troha, I. Brozic, M. Makovec, L. Pavsek, M. Zaletel, Kordish Fam., Mrs. J. Jerzic, J. Urbancic, J. Kavc, F. Laurich, M. Vilar, Mrs. I. Maroic, T. Stariha, J. C. Brickner, F. Sardoeh, Mrs. I. Pancar, U. & I. Babich, A. Pelko, A. Scilpcea, A. Ban, J. Sernel, M. Kocovar, M. Krasevic, J. Simic, U. Stupnik, A. Benchan, M. Vauri, J. Krajc, A. Nowacki, L. Kosnik; po \$1.50: P. Podgomnik, Mrs. L. Mlkar, A. Simonc, Mrs. Omahan, M. Perko, U. Legan, M. Lindic, F. Bucar, J. Vrh, A. Rozman, Mrs. Tomazic, G. Puhek, H. Fonda, J. Kuznik, F. Strazar, J. Lindic; po \$1: R. Gajner, Mrs. J. Mandel, A. Plemel, A. Preglet, F. Glavan, A. Walter, M. Berus, F. Grill, T. Turk, M. Perusek, M. Klepec, A. Zajc, J. Jurca, J. Kristofelc, Mrs. A. Modiz, Mr. Mrs. V. Turk, Mrs. A. Grandic, S.Z.Z. no. 1, Mr. Mrs. S. Baboshek, Mr. Mrs. L. Udovich Sr., Mrs. M. Videtic, F. Kastigar, Mrs. A. Mihevc, M. Luzar, Mrs. J. Sintich, J. Hocevar, Mrs. Erlach, Mrs. P. Kosak, B. Anzelc, H. Kompare, J. Skorenshek, Mrs. M. Zakrajsek, M. Pesche, J. Miklavcic, C. Starec, F. Maleckar, J. Barborich, F. Uchar, P. Vidrich, J. Kozelj, A. Bosnar, M. Zagar, F. Cercek, Mrs. K. Mandel, Mrs. M. Sodec, J. Hrovat, M. Marincic, F. Suhadolnik, J. Meserko, J. Strojnar, Mrs. A. Cercek, Mrs. J. Pehne, D. Hudolin.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO - Po \$ 4.50: A. Stopar, C. Boyce; po \$ 4: Mrs. A. Kness; po \$ 2.75: Mrs. A. Kosmatin; po \$ 2.50:

M. Klep, J. Kmet, A. Srebernak, Mr. Mrs. Lupšina, F. Plutz, Mrs. A. Pogacar, Mrs. F. McKenica, Mrs. M. Hocevar; po \$ 2: J. Ozanic, Rev. P. J. Rendziniak, Mrs. J. Erjavec, Mrs. J. Korencich, J. Samich; po \$ 1.50: H. Mirtic, Mrs. J. Zupancic, Mrs. Kenik, I. Pervanje, Mrs. C. Wuscko, M. Bencina, Mrs. P. Celik, Mrs. J. Jakic, K. Holmur, Mrs. T. Kodelja, Mrs. A. Jerina; po \$ 1.08: Mrs. J. Zagar; po \$ 1: Mrs. I. Hajdinjak, N.N., Mrs. I. Sinkovec, Mrs. J. Klobucar, A. Volcansek, Mrs. J. Globokar, M. Kos, H. Pakiz, M. Veber, J. Golobic, Mrs. M. Fink, J. Kostelic, M. Zupancic, Mrs. Novak, A. Intihar, E. Gerbeck; po 50¢: K. Kochevar, Mrs. Skerl, A. Kresevic, J. Gustincic, M. Kresevic, K. Lopic, M. Gerbeck, J. Makovec, J. Pavel, M. Lovko, M. Princ, Mrs. Pernus; po \$ 10:N.N.; po \$ 5: Mrs. R. Hrovat, M. Makovec, F. Pehne.

ZA LUČKE - Po \$ 20: Mrs. L. Baraga; po \$ 5: Carl Shircel, M. Jenc; po \$ 2.50: J. Ferfolia, Mrs. M. Bahoric, M. Hosta; po \$ 2: Mrs. F. Holst, F. Kastigar, Mrs. F. Novak, F. Coz, F. Platnar, R. Gajner, J. Bradac, Mrs. A. Zakrajsek, Mrs. Koprivnik, M. Cekada; po \$ 1.50: M. Marino, M. Anzlover, H. Zgajnar, M. Palcic, J. Kračelj, M. Gerbeck, M. Javornik, Mrs. E. Loncarich, F. Cercek, Mrs. F. Shebenik; po \$ 1: Mrs. M. Cerar, M. Krasevic, Mrs. J. Petrinic, Mrs. J. Rogel, Mrs. J. Kerzic, J. Meserko, I. Pervanje, M. Sadar, Mrs. J. Zupancic, Mr. Kozel, N.N., Mrs. F. Skubic, Mrs. Bucar, J. Grdina, M. Humar, Mrs. J. Baraga, M. Rutar, R. Markach, Druz. Perusek, Mrs. A. Miklavcic, Mrs. M. Coprich, Mrs. Erlach, A. Bartol, F. Kastigar, A. Pelcic, N.N., F. Kosir, Mrs. F. Shabec, T. Grum, Mrs. A. Komick; po 50¢: M. Klepec, J. Kristofelc, T. Troha, F. Glavan, M. Kocovar, Mrs. A. Cercek, M. Rutar, J. Hrovat, M. Mulh, Mrs. Jemejcic, I. Kuhel, Mrs. F. Turk, Mrs. F. Lindic, F. Krecic, M. Slak, M. Boldin, M. Zagar, M. Mauer, C. Pobega, R. Manca, H. Pakiz, K. Lopic, Mrs. M. Sodec, M. Pesche, M. Gorisek, F. Maleckar, B. Anzelc, J. Sintich, F. Kovacic, M. Gombach, L. Pavsek, A. Sasek, J. Marley, M. Vilar, M. Jevnikar, A. Walter, M. Berus, Mrs. K. Germovsek, F. Tonja, M. Spetich, M. Mistic, J. Zadnik, Mrs. U. Pesec, L. Grosel; po 25¢: J. Volovlek, F. Orasin, A. Zupancic.

DAR LISTU - Po \$ 5: M. Knaus; po \$ 4: M. Hocevar, M. Zakrajsek; po \$ 3: Druz. Perusek; po \$ 2.50: J. Debeljak, Rev. M. Jager; po \$ 2: J. Simec, M. Janezic, M. Knaus; po \$ 1: M. Sivic, Mrs. M. Broderick, J. Janezic, Mrs. Prostor, M. Zaletel; po \$ .50: M. Karnick, J. Rogelj, Mrs. M. Steblaj, J. Kozelj, M. Delost.

ZA ROMARSKI DOM - Po \$ 10: F. M. Dix; po \$ 4.50: Mrs. F. Batcnik; po \$ 3.50: M. Pogacnik; po \$ 5: M. Karnick, M. Marincic, C. Hocevar, Druzina Meljac, Druzina Planinsek, T. Kodelja, M. C., J. Vidmar, A. Plemel, Mrs. F. Novak; po \$ 2: J. Kuznik, M. Zaletel, F. Kosir, Mrs. F. Kasunic; po \$ 1.50: M. Adler; po 50¢: J. Ceme.

ZA BARAGOVO ZVEZO - Po \$2: M. Knaus, F. Pehne; po \$1: H. Caron, J. T. Healy, Rev. C. Zupan, O.S.B., Rev. A. Potcchnik O.S.B.; po 50¢: J. Starce.

DS

II 48 132 1949

996530223,4

COBISS

Cenik molitvenikov in de

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:

MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnjatimi platnicami....\$1.75

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, mehкими platnicami in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre oči.....\$1.00

2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$3.50.
3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesi, ko ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.
4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocijonalije, kot na pr. kipe, svetinjce, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.
5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr. angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svoje želje pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

